

עסקה זו מילה מנובסת לכניעה לטרור

צביקה ואפרת מור, ממובילי פורום 'תקווה' והוריו של איתן שנחטף ממסיבת הנובה, כבר לא נבהלים מהתקפות מטה משפחות החטופים נגדם, ולא מתכוונים לוותר על השליחות שנטלו על עצמם: "להציל באופן מיידי את עם ישראל מעסקה שתטביע אותנו בטרור, וגם לא תשיב את החטופים" // **רחלי מושקוביץ**

בשבע
ערוץ 7

ראיתי עיר עוטף ת אור

כנס ירושלים בשדרות

כלכלה • חינוך • חברה • בטחון

יום שלישי | כ"א באלול | 24.09
תשפ"ד | 2024

מתנ"ס שדרות, רחוב בר לב 4

09:30-11:30 סיורים מודרכים לבאי הכנס בתחנת משטרת שדרות, בית המייסדים, כפר עזה ונחל עוז

מנחה הכנס: יוני קמפינסקי

שיח נשים | היום היום הזה ממשי'

מנחה: רבקי גולדפינגר, בשבע

יעל שבח, אלמנתו של **רזיאל** הי"ד שנרצח בשומרון
דבורה עידן, סבתא של **מעין** שנרצחה בשמחת תורה בביתה בנחל עוז
עינת אביטן, אמו של **יאיר אביטן** הי"ד, שנפל בקרב בסג'עיה
חנה וקנין כהן, אלמנתו של אוריאל הי"ד, שנפל בקרב בחאן יונס

שיח בשניים | 'שיקום פוסט טראומה כחלק מבניית החוסן והתקומה בדרום'

דודו סעדה עם ד"ר **חגית סרבגיל ממך**, סגנית מנכ"ל ביה"ח הציבורי
אסותא אשדוד

אות הוקרה | ערבות הדדית למר **דוד פרג'ון**, על הקמת מרכז סיוע בנתיבות

טד | 'מתי יבוא היום שבו לא נזדקק עוד לשומרים'
רונן גבאי, רבש"ץ העיר שדרות - 'תפקידי כיתות הכוננות'

טד | 'אחריות ממשלת ישראל על רשויות מקומיות בעת חירום ומלחמה'
נירה שפק, ח"כ לשעבר 'ש עתיד' ותושבת כפר עזה

אות הוקרה | לחסד למר **אביחי עמוסי**, מפקד זק"א שדרות

שיח בשניים | 'חדשות היום'

בין דיווח וסיקור לבין הבעת דעה - תפקיד התקשורת בימי מלחמה עמנואל שילה, בשבע עם **עופר חדד**, חדשות 12

שיח בשניים | עופר חדד, חדשות 12

עפרה לקס, אמו של **נוה** הי"ד שנפל בקרב בארי בשמחת תורה עם **יעקב ניצן**, אביו של **גלעד** הי"ד שנפל בקרב בצפון רצועת עזה, מייסד פורום הגבורה

טד | 'תפקידה של רשות העתיקות באיתור נעדרים'
ד"ר **איילת דיין**, מנהלת תחום מחקר והתמחות

שיח בשניים | אחריות החברתית בעת מלחמה עוזי ברוך, ערוץ 7 עם **בני דרייפוס**, מנכ"ל מפעל הפיס

טד | 'הקהילות - מפתח לחוסן לאומי'
טל בסכס, מנכ"ל החברה למתנ"סים

טד | 'ניהול קהילה בעת חירום'
לימור כהן, מנהלת מתנ"ס שדרות

טד | 'הקרב מתחת לפני הקרקע'
מאיר דויטש, מנכ"ל רגבים

טד | 'במקום שבו צריך אותי'

עפרה לקס, אמו של **נוה** לקס הי"ד, שנפל בקרב בבארי בשמחת תורה

ארוחת ערב אוריינטלית - ממטעמי המקום 19:00

12:00 התכנסות וכיבוד קל במתנ"ס שדרות

12:30 דברי פתיחה: **דודו סעדה**, יו"ר קבוצת בשבע

ברכת נשיא המדינה מר יצחק הרצוג

תפילה לשלום חיילי צה"ל ולהשבת החטופות והחטופים

דברי פתיחה: **חנן פרידמן**, מנכ"ל בנק לאומי

שיח בשניים | עמית סגל, חדשות 12

אלון דויד, ראש העיר שדרות

יפתח רון טל, ראש מינהלת תקומה ליישובי הדרום

ללי דרעי, אמו של **סעדיה יעקב דרעי** הי"ד, שנפל בקרב במרכז רצועת עזה

מושב ראשון | חינוך, חדשנות ומצוינות בעת מלחמה

מנחה: **רבקי גולדפינגר**, בשבע

אסף בן דוד, מנהל קרית חמ"ד אמית שדרות

אדי דגן, מנהל תיכון מקיף כללי אמית, שדרות

שרה לבנון, מנהלת אולפנת אמית בארי שדרות

יותם רוף, מנהל אמית 24/7 שדרות

גיל חדש, מנהל אגף חינוך שדרות

אות הוקרה | לחינוך לגב' **שרה לבנון**, מנהלת אולפנת אמית בארי שדרות
בשם מנהלי בתי החינוך של רשת אמית בשדרות

טד | 'היום נעשה משהו בלתי נשכח'

עוזי יצחקי, יו"ר חנ"י - חברת נמלי ישראל

שיח בשניים

יוני רוטנברג, בשבע עם **דורון ארבל**, יו"ר חברת חשמל

שיח בשניים

"על חשיבותה של עצמאות אנרגטית במדינת ישראל בשיגרה ובחירום"
עמנואל שילה, בשבע עם **אסף אלמגור**, מנכ"ל בזן

אות הוקרה | לגבורה ללוחמי חברת חשמל

15:15 הפסקה וכיבוד קל

שיח בשניים | 'תן לנו לחיות היום מהתחלה'

רס"ן **דויד בן ציון**, ס. ראש המועצה האזורית שומרון ממפקדי הלחימה

בכפר עזה בשיחה עם **אילנית סוויסה**, תושבת כפר עזה

בשילוב קטעים מהסרט 'ארבעה בתים וגעגוע'

טד | 'האמיני יום יבוא'

עו"ד **עמי שחר**, ראש מינהל שימור ברשות העתיקות, **תיעודי העוטף**

פרופ' **חיים שקד**, נשיא האקדמית חמדת, 'פדגוגיה של חוסן'

יריב פאר, מנכ"ל אינטרנט רימון, 'חשיפת הנוער לתכני רשת בזמן מלחמה'

עידן **טנדלר**, 'Place il', 'מהיום אין פריפריה בישראל'

להרשמה לכנס חפשו בגוגל: כנס ירושלים בשדרות

חזש בהרצוג

לומדים לתואר ראשון בהוראה ומתחילים לעבוד כבר בשנה השלישית

חתכנו לכם שנה

והשארנו את כל הפלוסים

תעודת הוראה
מותאמת בעברית
בשילוב תואר
בחינוך מיוחד

תעודת מתמחה בקשיים התנהגותיים-
רגשיים בשילוב תואר בחינוך מיוחד

תעודת עריכת לשון
בשילוב תואר

תעודת שחקן
תיאטרון בשילוב תואר

תעודת צילום ועריכת וידאו
בשילוב תואר בהוראת תקשורת

תעודת מנהל
מסעדות בשילוב תואר

תעודת עיתונות
בשילוב תואר

תעודת עיתונות
בשילוב תואר

תעודת עיתונות
בשילוב תואר

תעודת עיתונות
בשילוב תואר

תעודת עיתונות
בשילוב תואר

תעודת עיתונות
בשילוב תואר

תעודת עיתונות
בשילוב תואר

תעודת עיתונות
בשילוב תואר

תעודת עיתונות
בשילוב תואר

תעודת עיתונות
בשילוב תואר

תעודת עיתונות
בשילוב תואר

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

תעודת הוראה מותאמת במתמטיקה
בשילוב תואר בחינוך מיוחד או במתמטיקה

הרצוג. לדעת. לחונך.

להרשמה: 077-9915237 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

חוגי הלימוד: חינוך מיוחד | לשון עברית | אנגלית | ספרות | גיאוגרפיה | אזרחות | מתמטיקה | מדעי המחשב | מדעי הטבע | היסטוריה | לימודי א"י | תקשורת | תנ"ך | תושב"ע | מחשבת ישראל

מָה כָּל כֶּךָ בּוֹעֵר
שֶׁאֵת לֹא יוּכַל לְחַפּוֹת?

בקופה שלך שום דבר לא בוער?

בלאומית

הכי זמינים בשבילך

מובילים בזמינות
אורתופדיה

מובילים בזמינות
רפואת נשים

מובילים בזמינות
רפואת עור

מובילים בזמינות
רופאים מנתחים

עם מספר המנתחים
הגבוה ביותר לנפש

לאומית
קודם כל את

leumit.co.il

1-700-507-507 או *507

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

אני ואתה נשנה את היקום

על הפצ"רית והלוחמים בשטח, ועל זמן אלול שנפתח השבוע

אבל בהרבה מובנים לא פחות לא פופולריים הם תלמידי ישיבות ההסדר. כי תלמידי הישיבות החרדיות לפחות מקבלים חיבוק, ואף יותר מזה, מהסביבה שלהם, הם גאוות המגזר, אבל מי שהולך בימים אלה לישיבת הסדר, או רוצה להישאר עוד שנה במכינה וללמוד תורה, לפעמים לא מקבל גם את זה. לא מעט ראשי ישיבות הסדר ומכינות נדרשו לכך בדבריהם לתלמידים בפתחת זמן אלול. כולם בחזית, והם במקום לקפוץ לשדה הקרב יושבים בישיבה הממוזגת בזמן אלול? האחים יצאו למלחמה ואתם תלמדו אורות התשובה?

לאלה וגם לאלה אני רוצה להקדיש את האיגרת הבאה שכתב הרב אברהם יצחק הכהן קוק. בטור שעבר הזכרתי את יום פטירתו שחל השבוע. אבל מה שלא הוזכר זה שהשבוע מלאו מאה שנים לייסודה של ישיבת מרכז הרב. ותודה לרב ד"ר יוחאי רודיק, מחבר הספר המרתק 'חיים של יצירה' - ישיבת מרכז הרב לדורותיה' (הוצאת מוסד הרב קוק), שהזכיר לי את התאריך העגול והראוי לציון הזה.

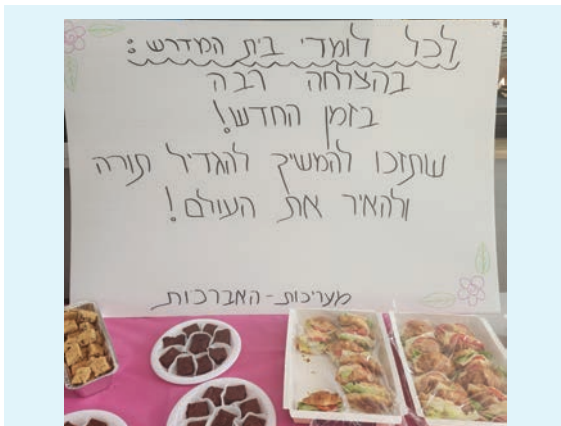
וכך כתב לתלמידיו ראש הישיבה: "מראש חודש אלול הבא עלינו לטובה, יידעו בני הישיבה את חובתם הגמורה לשמור תמידים כסדרם את משמרת הקודש של שעות הלימוד בישיבה, ולהוסיף קדושה וטהרה בימים הקדושים הממשמשים ובאים בעזרת ה'. בחשקת התורה והיראה, בדעת קדושים בינה, בשאר רוח, כשאיפתנו הקדושה בכינוסינו היקר והחביב, כינוס לצדיקים בעזרת ה' יתברך".

וממשיך הרב קוק וכותב ערב פתיחת הזמן: "רצוני לזרז בזה למזורזים, שכמותכם ירבו בישראל, ולהזכירם את הדברים היסודיים, של אופי ההכנה אשר אנו צריכים לעסוק בה, להשלמתנו האמיתית, בצאת השנה. ולהכין את עצמנו לאור ימי הקודש, יום הזיכרון, ימי התשובה בכלל, ויום הקדוש יום הכיפורים, וימי השמחה, חג הסוכות ושמחת תורה הבאים עלינו לטובה בעזרת ה' יתברך". שימו לב, כבר בתחילת חודש אלול צריך לחשוב על סוכות ושמחת תורה. לא כי אנחנו מחכים לגמור כבר עם האלול הכבד הזה. אלא כי אלול הוא ההכנה לימים הגדולים של סוכות ושמחת תורה. וכן, אני יודע שאי אפשר להזכיר באגביות כזאת את שמחת תורה המתקרב. ברור שיהיה מורכב לשמוח בחג הזה השנה. אבל תאמינו לי שגם בימים שבהם הרב קוק חי ופעל וכתב בצורה מרוממת כל כך, היה קשה לחגוג.

4 הלאה: "יסוד כל טוב, בעדנו ובעד כל ישראל, ובעד כל העולם כולו, שהננו כל כך תאווים להאירם באור ה' - הוא החפץ הנכון שנבקע בנפשנו לקדושה ולעילוי". השפה של הרב קוק קשה, אבל כדאי להתאמץ ולהבין: השורש של כל השפעה חיובית בעולם - על עם ישראל ועל העולם כולו - הוא הרצון ("החפץ" בלשוננו של הרב), השאיפה, לקבוע בנפשנו פנימה שאנחנו רוצים להוסיף קדושה. ופה הרב קוק ממש מפרט: "שאיפת בהירות השכל והגברת הופעתו עלינו. שאיפת יושר הלב, שכל חמדת המידות הטובות קשורות בו. שאיפת טהרת החיים, טהרת המעשים, והדיבורים וכיצא בהם כל ערכי החיים הפנימיים והחיצוניים. ומהיכן אנו שואבים כל אלה? הלא מתוך אוצר החיים האמיתיים, מן התורה הקדושה, מעיין חיינו וחיי כל העולמים".

אז לימוד התורה הוא יסוד כל הטוב. הוא האוצר של החיים האמיתיים. הוא מעין החיים. מיילים גבוהות, נשגבות. אבל איך מיישמים אותן? איך לוגמים מ"מעייין חיינו"? הרב מפרט: "כל עניין שבתורה, בכל מרחביה, שאנו מתקשרים בו ביתר דבקות, ביתר בהירות, כל הלכה הנקנית בקרבנו על ידי שקידתנו ביתר בירור, כל סוגיה שמתבררת לנו ביותר טעם, וביותר הארה, על ידי עמלנו הנפשי, כל מחשבה שבתורת ההלכה והאגדה, המוסר והיראה, שמתיישבת יותר בנפשנו, הרי אנו נבנים על ידה, ובונים על ידה את הכלל כולו ואת כל היקום".

הבנתם? התחלנו בשמירת סדרי הלימוד בישיבה, עברנו להשפעה על עם ישראל ועל העולם, וסיימנו ביקום כולו. אילו דיבורים גדולים לקבוצה קטנה של בחורים בני כעשרים? לא פלא שהרב קוק קרא לישיבה שייסד השבוע לפני מאה שנה, שהייתה באותם ימים ישיבה קטנטנה עם כמה עשרות תלמידים בסך הכול, "הישיבה המרכזית העולמית". כי באמת כל בחור צעיר שיושב ולומד, באלול תרפ"ד וגם באלול תשפ"ד, משפיע טוב ומאיר באור ה' את כל העולם כולו. ●

את התמונה הזאת, שצולמה ביום פתיחת זמן אלול ב'בית המדרש הקהילתי גבעת שמואל', שלח לי הצלם דוד מור. אני מכיר את המקום המקסים הזה בעיקר מתפילות מנחה וערבית מזדמנות. אבל השבוע, בעקבות התמונה המרגשת עם הכיבוד שהכינו נשות האברכים לכולל, נכנסתי לראשונה לאתר של בית המדרש והבנתי למה תמיד הוא מעורר בי התרגשות: "לשמחתנו, נתברכה גבעת שמואל בציבור גדול של שומרי תורה ומצוות. מתוך רצון עז להרים את קרנה של התורה בגבעת שמואל, הוקם בקיץ תשס"ז 'בית מדרש קהילתי גבעת שמואל'. גולת הכותרת של בית המדרש היא כולל האברכים. האברכים - אשר הפכו לתושבי המקום - שוקדים על לימודם לאורך היום. אליהם מצטרפים רבים מתושבי גבעת שמואל, מבוגרים צעירים וילדים, הפוקדים את בית המדרש בזמנם החופשי, משעות הבוקר המוקדמות ועד שעות הלילה המאוחרות. קול התורה והתפילה נשמע בבית המדרש כל העת ואור התורה נישא למרחקים". נו, פלא שהאברכות מעריכות?

עכשיו? הרי בגדול הסכנה העיקרית של מכונית התופת חלפה. נו, אז נשאר רק המחבל הזה, לא שווה להתלכלך עליו". ואולי רק בראש של המפקד עברה המחשבה, והחיילים בסך הכול מילאו פקודות? ייתכן. אני רק תוהה, אם זה כך בצומת הגוש, אז מה המצב בעזה? מה המחירים ששילמנו על זה בשטח בחיי אדם (פרט לנוק הבלתי נתפס שהפרקליטות הצבאית עשתה לנו בעולם עם כל המעצר וההדלפות משדה תימן)? למה כל התקשורת מדברת על "הפקרה" של החטופים, ולא על הפקרה אמיתית, בלי מרכאות, של הלוחמים?

כל חייל שלמד בישיבה או במכינה מכיר בעל פה את דברי הרמב"ם בהלכות מלכים ומלחמות שמבוססים, בין היתר, על ציווי התורה שנקרא השבת בפרשת שופטים: "מאחר שייכנס בקשרי המלחמה, יישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה, וידע שעל ייחוד השם הוא עושה מלחמה. וישים נפשו בכפו. ולא יירא ולא יפחד, ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו אלא ימחה זיכרונם מליבו ויפנה מכל דבר למלחמה". נראה לי שלאור ההגבלות המשפטיות על חיילינו בכל החזיתות, צריך להוסיף עוד שורה ללשונו הזהב של הרמב"ם: "ולא יירא ולא יפחד, ולא יחשוב לא בפצ"רית ולא בפרקליט המדינה, אלא ימחה זיכרונם מליבו!".

3 ומהחיילים האהובים בחזית אל הקבוצה הכי לא פופולרית בימים אלה בחברה הישראלית: בחורי הישיבות. וכשאני כותב "לא פופולרית", אני מתכוון בראש ובראשונה לתלמידי הישיבות החרדיות, עמלי התורה, אלה שכל מציין או בעל טור בעלון שבת פרסומי ראה לעצמו חובה קדושה בשנה האחרונה לצייר כפריזטים, כאגואיסטים, כמשתמטים. תראו אותם, עם ישראל מדמם ואלה מבליים להם שם בישיבות. צעירים שמתוך אחריות לעם ישראל מוותרים למשך שנים ארוכות (הרבה לפני המלחמה והרבה אחריה) על מנעמי החיים, על מקצוע מכנס, ומקדישים את זמנם ואת כישורונם ללימוד התורה מוצגים שוב ושוב כחסרי ערכים. כאילו אין שום אידיאולוגיה. אין דרך. אין מורשת מפוארת.

1 בדרך כלל אני נמנע מלצפות בסרטונים שמתעדים פיגועים. עוד הרבה לפני השבעה באוקטובר. זה מפחיד אותי. זה הולך איתי שעות אחר כך. מדיר שינה מעיניי, פשוטו כמשמעו. אבל חשבתי שהפיגוע המשולב בגוש עזיון בליל שבת האחרון הוא סיפור אחר. שם, למרות שהמחבלים הגיעו עם שתי מכוניות תופת - האירוע נגמר, בחסדי שמיים, רק עם כמה פצועים. נס גדול היה שם. חשבתי שאת התייעוד הזה אני יכול להרשות לעצמי להראות.

אגב, זאת הפעם הרביעית בשלושת השבועות האחרונים שמחבלים מצליחים להגיע עם מטען גדול אל השטח, ובניסי ניסים משהו שם מתפקשש: זה התחיל במחבל המתאבד ליד בית כנסת הומה אדם בתל אביב שהתפוצץ בטרם עת ("קרה פה נס גדול", אמר דובר המשטרה אלי לוי, "עוד כמה מטרים והיינו מתעוררים לאסון כבד מאוד"). המשיך ימים ספורים אחר כך במטען שהונח על הציור מדרום לבית לחם באזור גוש עזיון, והתפוצץ על אוטובוס של חברת אפיקים. לאוטובוס נגרם נזק, אבל איש לא נפגע (ולכן ספק אם שמעתם בכלל על הפיגוע הזה). בליל שבת האחרון, הפיגוע המשולב בגוש עזיון שעליו אנחנו מדברים, עם שתי מכוניות התופת (נבדק חשד שהמכונית שהתפוצצה ב'תאונת עבודה' בתחנת הדלק בצומת הגוש הייתה אמורה לפגוע בכוחות החילוץ אחרי הפיצוץ של המכונית הראשונה ביישוב כרמי צור הסמוך). וביום שני השבוע, שוב מכונית תופת עם שני מיכלי גז שהתגלתה ונוטרה לפנות בוקר, בזכות ערנות של אורח, בכניסה ליישוב עטרת ('נס גדול קרה הבוקר בבנימין', אמר ישראל גנץ, יושב ראש מועצת יש"ע).

אז נכון, אין סומכים על הנס, ברור, אבל זה לא אומר שאין מודים על הנס. הטוב הטוב הטוב (ארבע פעמים!) כי לא כלו רחמיק. אבל מאחורי כל נס כזה יש מחדל. איך המטען הגיע עד הלום? למה הטרור מרים ככה ראש? מאיפה היכולות של המחבלים לחזור למטענים גדולים ורצחניים כמו בימי אוסלו? הרי לכל מטען כזה צריך להתייחס כאילו התפוצץ והרג חלילה עשרות אנשים.

2 ובחזרה לסרטון מהפיגוע בגוש עזיון. בדיעבד מתברר שהתייעוד היה קשה לצפייה, יותר מפגיעים חמורים בהרבה. לא בגלל המחבל ומעשיו כמו בגלל התנהלות הכוחות שלנו בוירה. בסרטון רואים את מכונית התופת בוערת, שניות אחרי שהתפוצצה. להבה ענקית בגובה כמה מטרים בתוך תחנת דלק (שבה כידוע נזהרים אפילו מבדל סיגריה). בסמוך אליה מתהלך חופשי מחבל מסוכן, בחור צעיר, גבוה וחסון, שמנופף בידי בצורה מאיימת. הוא מוקף באנשי כוחות הביטחון, מצויידים היטב, עם קסדות, אפודים ונשקים שלופים - ובמשך עשרות שניות אף אחד מהם לא יורה. המחבל, שזה עתה יצא ממכונית התופת, מתרוצץ בחוסר שקט מופגן, לא מראה סימני כניעה אלא להפך, ואף אחד לא יורה. לא בראש שלו, לא על הרגליים, לא על המכנסים שאולי מסתירות חומר נפץ או סכין. גם לא באוויר. שום דבר. זה לא שמישהו שם חושש מטעות בויהו, כן? מכונית התופת שממנה יצא המחבל עדיין בוערת. ואף אחד לא יורה.

באיזשהו שלב מיישהו, להערכתי אורח, צועק: "תנו לו כבר טייזר!" (כלומר, שוק חשמלי). אבל במקביל נשמעים שוב ושוב קולות של חיילים צועקים: "לא לירות! לא לירות!". ואז, באופן לא ממש מפתיע, המחבל רץ לכיוון קבוצת חיילים שעומדת בסמוך לאמבולנס שהגיע לזירה. ורק אז, החיילים מתחילים לירות. מהירי המאוחר והמבולגן הזה, שנורה בבהלה לכיוון מחבל שרץ לתוך קבוצת אנשים - נפצעו כמה לוחמים: מפקד חטיבת עזיון נפצע באורח קל (הוא המשיך לפקד בשטח), לוחם נפצע באורח בינוני, וקצין במילואים המשרת כרשב"ץ אחד היישובים הסמוכים נפצע באורח קל. ושוב, בנס מטורף, אחרי מחדל מטורף, איש לא נהרג.

מה גרם לחיילים לא לירות? אני לא יודע. לא הייתי בשטח. וגם אם הייתי שם, מה אני מבין? אבל לאור המהלכים האחרונים של הפצ"רית האלופה יפעת תומר יירושלמי ושל פרקליט המדינה עמית איסמן נגד לוחמינו שמחזיקים נפשם, לאור החקירות, המעצרים המתקשרים, לאור פרשת ברק חירם (הקצין הבכיר היחיד שפורסם שנפתחה חקירה נגדו, אחרי כל מחדלי השבעה באוקטובר!), מותר לי לחשוף שבראש של הלוחמים עברה המחשבה "למה לי להסתבך משפטית

פותרים שנה בחיבור לתורה

הצטרפו לאלפי הלומדים הפותרים את יומם
עם שתי הלכות ביום בפניני הלכה.
הוסיפו לעצמכם לימוד בהיר, משמעותי ומעשיר
שיוסיף לכם קביעות בלימוד התורה.

סרקו:

הזמינו עוד היום
את ערכת הלימוד
במחיר מסובסד!

מתחילים בהלכות "העם והארץ"
ביום רביעי | כ"ב אלול - הצטרפו!

לקבלת הלימוד מידי יום לנייד < כנסו לאתר "הפנינה היומית"

חיובים

מפה לשם אני כבר עשרה חודשים בתוך שנת האבל על אבא שלי. מה אני אגיד לכם, ככל שאני יותר זמן באבל ככה אני פחות ופחות אוהב את זה.

לאחרונה אחותי אמרה לי שבניגוד אליה, לי לפחות יש את ה"חיוב" והקדיש ככה שיש לי מה לעשות עם כל האבל הזה. נו, יש לה מזל שהקב"ה עשה אותה כרצונו, כי זה לא להיט בכלל החיוב הזה ואני כבר מחכה לחזור להיות סתם מתפלל רגיל מן המניין. אתם יודעים, כזה שלא תמיד מגיע.

לא שאני בעד לפספס תפילות חלילה, אבל מעולם לא הייתי כל כך צדיק כמו עכשיו.

איך אמר לי משהו לא מזמן: "עקבי, אתה מפלצת של תפילות". זה אני אמרתי. לעצמי. במראה של השירותים ב-5:55 בבוקר. מי ידע שיש שעה כזו בכלל? יש יותר סיכוי שאני אנסה לתפוס ערבית בשעה כזו.

הפכתי למשהו שאני לא מכיר. הילד הקטן שלי, בן-3, גדל מתוך מחשבה שאבא שלו זה ר' אריה לוי במינימום. כל היום אני הולך לתפילה וחוזר מהתפילה. מבחינתו זה מה שאני עושה בחיים. שאלו אותו בגן בתחילת שנה מה אבא עושה. הוא אמר "מתפלל" וחזר לשחק. אני יוצא לזרוק את הזבל, חוזר, והוא שואל אותי איך היה בתפילה. הוא פשוט לא זוכר אותי מלפני. רק הבן הגדול לאחרונה שאל אותי בדחילו: תגיד אבא, זה הולך להיות עכשיו ככה לתמיד?

אבל העקביות זה עוד כלום. הרי היהדות בחוכמתה הכניסה ליתום המסכן קדיש אחד על ההתחלה של התפילה ואחד ממש בסוף. ככה כדי לנעול אותך הרמטית בתוך הסיטואציה. ואתה באמת מגלה את התפילה מחדש. אני את פרשת הקטורת לא פגשתי מאז ההסדר. היה איחוד מרגש, אל תשאלו. אני ורבי ישמעאל בכלל נהיינו בסטיז. ושוב, זה נהדר. מעולם לא חשבתי שאצליח להתמיד כל כך. אבל הלחץ הזה, מה נעשה איתו. מלחיץ. כי אני לא רק צריך להגיע ראשון ולצאת אחרון, אני גם צריך להיות חזון. והרי אין דבר שיהודים במניין אוהבים יותר מאשר להתבאס על החזון. זה מלכוד 22, משימה בלתי אפשרית. טום קרוז בכבודו ובעצמו לא היה יוצא טוב מהסיפור הזה. לא לחינם הוא בחר בכת הסיינטולוגיה, שם אין לא קדיש ולא חזרת הש"ץ. ככל הידוע לי לפחות.

כשאתה חזון אתה אחד מהשניים: מהיר מדי או איטי מדי. אין אמצע וחבל לנסות לכוון אליו. ומה שנחשב מהיר במניין אחד לא בהכרח נחשב מהיר במניין אחר. אז צריך לקרוא נכון את הסיטואציה ואז להחליט איזו תלונה בא לך לספוג הפעם.

אני, אתם בטח מנחשים, מהיר מדי. אני הרי ברגיל מדבר במהירות כפול 2. כשאני מקליט הודעה קולית

אפשר לשמוע אותי כפול 4 בסך הכל. ובכל זאת שמת לב שאותם אלו שמעירים לי שאני מהיר מדי, הם לרוב גם אלו שמזדרזים להוריד מעליהם את התפילין כבר בשיר של יום. פלא.

לכן לפעמים אני בכוונה הולך למניין שאני יודע שיש בו יתום אחר כדי "לכבד" אותו בלעלות חזון. לא שהוא פראיר, היתום הנ"ל. הוא יודע בדיוק מה המשחק. אז הוא "מוחל על כבודו" הממזר הזה ומתעקש שאני אעלה. כמעט הלכנו מכות. בסוף הגיע יתום שלישי ועלה חזון. היה איטי בטירוף אגב, הלכנו להתלונן לו אחרי זה ישר בתוך הפרצוף. היה תענוג.

ועוד לא דיברנו על נוסחים. הו, הו, מאיפה להתחיל. הקדיש עצמו הרי שונה אצל כל עדה. כשאתה אשכנזי שאומר קדיש בבית כנסת ספרדי עם אבלים אחרים, אתה קודם כל מרגיש מאוד לא נעים. בעוד אתה באשכנזיותך מתפלל ל"חיים טובים" וזהו, אחינו המפרגנים מרביצים אותה ב"חיים ושבוע וישועה ונחמה ושיזבה ורפואה וגאולה וסליחה ונפירה, ורווח והצלחה" כל זה תוך כדי שהם יוצרים איתך קשר עין כאילו להגיד "יא קמצן, לא יכולת לפרגן לעם ישראל קצת מעבר?". וצודקים. אבל מה לעשות שמסורת אבותינו בידינו. אז בזמן שהם מברכים את עם ישראל בכל הברכות שבעולם אני בינתיים עושה סידורים, מתקשר לבנק, בודק מה קורה בבית, יוצא לריצה סביב בית הכנסת. יש זמן הרי. איפשהו באיזור "הרווח והצלחה" אני חוזר ומסיים איתם את הקדיש.

על תימנים בכלל אני לא מדבר. ושיהיה ברור, אני אוהב את העדה התימנית כשם שאני חושש מהתגובה שלה במידה ואוציא אותם לא בסדר. כי הם באמת אחלה. אבל למה הם לא מעדכנים שאין קדיש יתום בסוף מנחה? אתם הכרתם את הסיפור הזה?

מה שהיה זה שהגעתי לבית כנסת תימני בפרדס חנה למנחה וקיבלו אותי יפה חבל על הזמן. באמת. התפילה הייתה איך נגיד, ארוכה לי. אבל מה לא עושים בשביל להגיד קדיש על אבא? מפה לשם התפילה מסתיימת, סחבק מחכה לאיתות לקדיש וכלום. נגמר וזהו. אנטי-קלימקטי כמו שאומרים אצלנו האנגלוסקסים המזויפים. הרי בשביל לא להגיד קדיש יכולתי להישאר בבית. בסוף נתנו לי להגיד, לא לדאוג.

אז נשאר עוד קצת יותר מחודש לסיום החיוב והקדיש. אני קצת רוצה שזה ייגמר, וקצת רוצה שלא ייגמר. ומעניין מה יהיה אחרי.

בינתיים אני מתנחם בימים בהם אשכנזים לא נוהגים להיות חזנים בשנת אבל, כמו ראש חודש שהשבוע היה יומיים, אז יכולתי קצת לנוח. יש אגב שיטות שמקלות בזה ומאפשרות להיות חזון, אבל אני הרי צדיק כמו ר' אריה לוי במינימום. ברור שאני אחמיר. ●

אני: אצלנו לא שבתו ואצלכם כן! עכשיו מי מתבאס שלא היה לו כסף לגור בהרצליה, הא? אחותי: עדיין אתה, יאיר

פעם הכול היה קניידע־לך, רוגע־לך, היום הכול ביס־לי, דמגוגי

- את זמן האיכות שלי עם הילד בשישי בבוקר לא הייתי מחליף בעד שום הון שבעולם - ובעד מסגרת לילד בשישי? - זה כן

מורים יקרים, השבוע הענקנו לכם את היקר לנו מכול, וכל מה שאנחנו מבקשים בתמורה זה שתיקחו אותו

היהדות בחוכמתה הכניסה ליתום המסכן קדיש אחד על ההתחלה של התפילה ואחד ממש בסוף. ככה כדי לנעול אותך הרמטית בתוך הסיטואציה. ואתה באמת מגלה את התפילה מחדש. אני את פרשת הקטורת לא פגשתי מאז ההסדר. היה איחוד מרגש, אל תשאלו. אני ורבי ישמעאל בכלל נהיינו בסטיז

סופרים את הימים לחתונה?

בראש סרוג BOPO

בשעה טובה לכל הטבה! עוברים עכשיו למכבי ונהנים ממגוון הטבות בלעדיות

 לחיים בריאים יותר עולם של הטבות באפליקציית קאקטוס של מכבי עם מאות פעילויות כושר ובריאות בפריסה ארצית רק ב-25 ש"ח לפעילות, עד 4 פעילויות בחודש ללא הגבלה וללא התחייבות, 2 פעילויות ראשונות ללא עלות.	 פנים חדשות חדש ובלעדי במכבי! SMILE טיפול חדשני במרכזים הרפואיים של ד"ר לוינגר, ניתוח לייזר השומר על יציבות הקרנית עם זמני החלמה קצרים במיוחד	 רואים שאתם מתרגשים משקפיים חנים לגילי 8-18 ומשקפי ראייה ב-50% הנחה מגיל 18 גם לחברי מכבי זהב עדשות מגע ב-50% הנחה לחברי מכבי שלי
	 חיוך בלב שמח הלבנת שיניים תוך שעה וטיפול שיננית ב-50% הנחה פעמיים בשנה	 היופי שבבריאות 17% הנחה על כל הטיפולים האסתטיים ברשת מרפאות ד"ר להבית אקרמן ובמרכז הרמוניה - שערי צדק

מכבי איתכם בהכנות ובהתרגשות לשמחה עם מדריך שמחות הכולל טיפים ותכנים מקצועיים לכל המשפחה, מאת מומחי מכבי

לקבלת המדריך
סרקו את הקוד

*בכפוף לתקנון השב"ן

הצטרפו עכשיו למכבי | 4535 *

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

גשר על פני מים רטובים

מה שלא מקולקל לא מתקנים, ומה שכן מקולקל על אחת כמה וכמה. כל כך הרבה שנים התמכרנו לבעיה, למה לנו לפתור אותה דווקא עכשיו?

שיגייס מאות אלפי פקידים שתפקידם יהיה לחבר מדי יום ביומו דו"חות עדכניים שיגידו שהכול בסדר. ושומרים, המון שומרים, שיתפרסו בנקודות שונות סביב הגשר וישקיפו על השומר שמפעיל את האזעקה כדי לוודא שהוא לא נרדם. ואנשי תחזוקה למקרה שהאזעקה לא תפעל. ושומרים שתפקידם יהיה לשמור על השומרים ששומרים על השומר. ופקחים. ורשמים. ובקרים. וחשבים. ופקידים. ופרקליטים. ושופטים. ושוטרים. ושובתים. וחתול.

כמובן, גם הפעם התעוררה השאלה כיצד לממן את המנגנון האימתני, אבל לא חכמים כחכמי חלם יירתעו ממחירים אסטרונומיים כדי להשיג חוסר תועלת. את התוכנית הגרנדיוזית הם החליטו לממן כך:

1. להטיל מס נוסף על מי שעובר על הגשר.
2. להטיל מס עוד יותר נוסף על מי שלא עובר על הגשר.
3. למשכן את עתיד המדינה באמצעות לקיחת הלוואות בריבית גבוהה ממדינות פרימיטיביות שמתקנות את הגשרים שלהן במקום להקיף אותם במערכי הגנה.
4. לבקש סיוע ממדינות ידידותיות שאוהבות את חלם ורוצות למנוע ממנה לתקן את הגשר כדי לא להצית מלחמה אזורית.

אוצר מתחת לגשר

ואכן, הכול תקתק בדיוקנות של שעון שווייצרי מזרח תיכוני: השומרים שמרו, הפקחים קיפחו, הפקידים קיפדו, ובכל פעם שנשמעה אזעקה החלמאים היו רצים אל המרחבים המוגנים, ואחר כך מלקטים את השברים ומפנים לבית החולים את מי שנפלו מהגשר ואת המחבלים שהפילו אותם, כי החלמאים לא היו רק חכמים, הם גם היו הומניטריים.

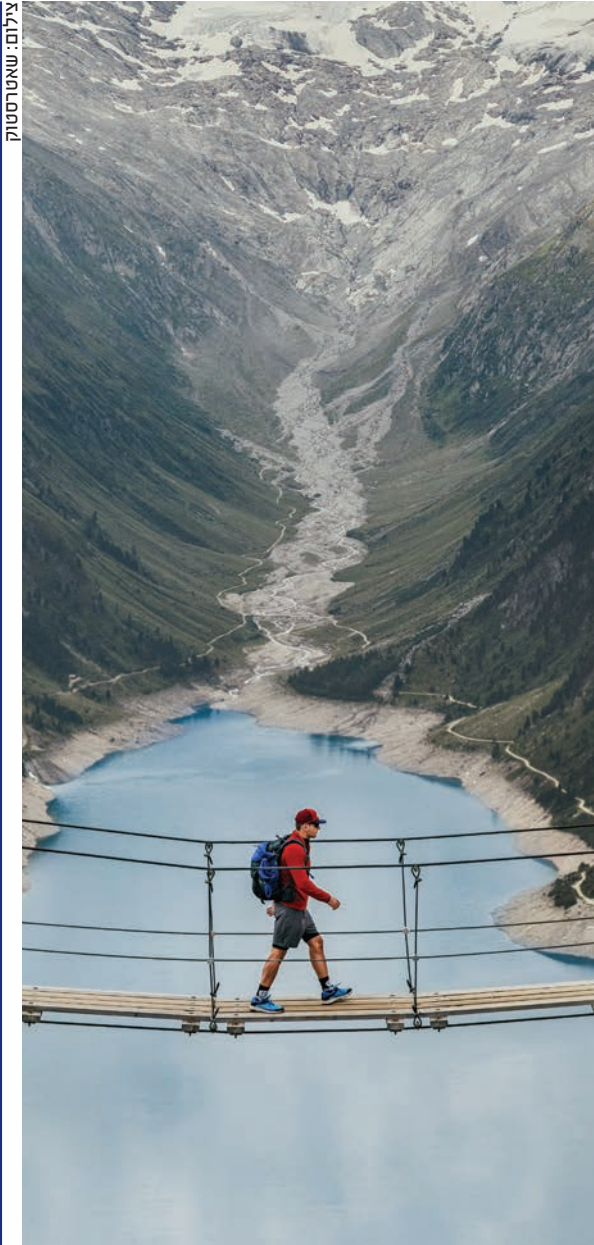
פעם אחת התרחש אירוע מוזר, כשחלמאי אחד חלם חלום שבפראג, או בקרקוב, יש אוצר חבוי מתחת לאיזה גשר, ואם הוא רק ייסע לשם ויחפור באדמה הוא יתעשר ויוכל לבנות לעצמו כמה מרחבים מוגנים שרק ירצה. בהתחלה הוא לא ייחס לכך שום חשיבות, אבל אחר כך הוא אמר לעצמו שאם זה חלום או זה בטח נכון ונסע לפראג, או לקרקוב, ולא מצא אוצר אבל גילה לתדהמתו שיש בעולם גשרים שאין לידם בתי חולים ובכל זאת הם לא נשברים ואף אחד לא נופל מהם.

נרעש מהגילוי הוא שב למדינת חלם והתחיל לצעוק שבמקום לבזבז כסף צריך לתקן את הגשר, אבל החלמאים הבינו שהוא סתם אוכל מוות משיחי ואפילו לא הקשיבו. "אנחנו לא כמו כל העמים, אנחנו מכילים", נזפו החלמאים, "מה אתה רוצה, שנשיב מלחמה למי שתוקפים את הגשרים שלנו? מה אנחנו, אוקראינים?"

ואז, ביום סתווי אחד של חודש אוקטובר, קרה דבר איום ונורא: הגשר קרס, ויחד איתו הקונספציה. החלמאים ההמומים, שלא ידעו את נפשם מרוב צער וכאב, עמדו למרגלות הגשר ההרוס ונשבעו לבנות אותו מחדש, הפעם כמו שצריך, ולא להתפתות עוד לעולם לפתרונות סרק חסרי פשר שאין ביניהם ובין גשר שום קשר.

"מה שהיה היה, מים מתחת לגשר", החליטו החלמאים, הפשילו שרוולים והחלו לתקן. זאת אומרת התחילו להתווכח איך לעשות את זה. ומכיוון שבמדינת חלם אין באמת תרבות ויכוח, הם פשוט עמדו וצרחו זה על זה בלי להקשיב כי גם להם, כמו לגשר, הייתה קצת בעיה ביסודות. וכך קרה שכמעט שנה אחרי האסון הגשר עדיין מפורק, הנגר שוצף, השצף לא נהיר, כולם מדשדשים בבוץ ואף אחד לא מצליח לגשר.

אם כי צריך לומר שהחלמאים לא כאלה טיפשים כמו שאומרים עליהם. הם הפיקו לקחים, הם נחושים לא לחזור על טעויות העבר, וכבר בזמן הקרוב הם יחלו בבניית אגף חדש וממוגן, שירחיב את בית החולים שמתחת לגשר. ●

למה לתקן את הגשר אם אפשר פשוט להקים מערך הגנה אימתני סביבו? אילוסטרציה

נרעש מהגילוי הוא שב למדינת חלם והתחיל לצעוק שבמקום לבזבז כסף צריך לתקן את הגשר, אבל החלמאים הבינו שהוא סתם אוכל מוות משיחי ואפילו לא הקשיבו. "אנחנו לא כמו כל העמים, אנחנו מכילים", נזפו החלמאים, "מה אתה רוצה, שנשיב מלחמה למי שתוקפים את הגשרים שלנו? מה אנחנו, אוקראינים?"

במדינת חלם, השוכנת לחופי מזרח הים התיכון, היה פעם גשר רעוע. לא תמיד הוא היה רעוע, רק מאז שבנו אותו אי אז בשנת 1948, אבל תושבי מדינת חלם איכשהו הסתדרו איתו כי הזמן, הם אמרו, יעשה את שלו. שכן כלל ידוע במדינת חלם הוא שמה שלא מקולקל לא מתקנים, ומה שכן מקולקל על אחת כמה וכמה שלא נוגעים בו.

השנים עברו, הזמן באמת עשה את שלו והרבה מים עברו מתחת לגשר וכרסמו ביסודותיו, מה שקצת ערער את היציבות שלו ואת ביטחון החלמאים שמדי פעם היו נופלים מהגשר, אבל לא תמיד אלא רק אם הם היו עולים עליו. הנפילה עצמה לא הייתה כל כך נוראה (תושבי מדינת חלם תמיד ידעו לקום), אלמלא הגשר היה נטוי על פני מים סוערים. וקרים. והכי גרוע - רטובים.

ישבו חכמי חלם והגו שורה של פתרונות יצירתיים לבעיית הגשר, אבל אף אחד מהם לא יצא אל הפועל - הן מפני שהיועצים המשפטיים פסלו את כולם, והן מפני שכל שנתיים התחלף השר הממונה ופסל את התוכנית שהשר הקודם ניסה להוציא אל הפועל. כך שבסוף הכול נותר כמו שהיה, חוץ מהגשר שרק הלך ונעשה יותר ויותר גרוע ורעוע אבל לא כל הזמן, רק כל השבוע.

יום אחד, בישיבת מועצה שגריתית שעסקה בחיפוש פתרונות וגיבוש תירוצים למה לא מיישמים אותם, הרים פתאום אחד החכמים את מבטו ואמר: "חברים, יש לי רעיון איך לפתור את בעיית הגשר!" "נו?" הרימו חכמי חלם את ראשיהם, "מה הרעיון?" "נבנה מתחת לגשר בית חולים!" הבריקו עיניו, "ככה מי שיפול מהגשר יזכה לטיפול מיידי ויעיל!"

"גאון!" התרגשו החכמים, "אבל... מניין ניקח כסף?" "פשוט מאוד", אמר החכם, "נטיל מס על כל מי שעובר על הגשר".

להאכיל את השומר ענבים

וכך היה. החלמאים כפויי הטובה אומנם התלוננו בהתחלה על המס הגבוה, אבל עם הזמן למדו להשיג לעצמם פטורים או סתם להתפלח. ובאמת תוך 30-40 שנה בערך הושלמה בנייתו של בית החולים והכול בא על מקומו בשלום, חוץ מזה שהגשר עדיין היה מתמוטט פה ושם על בית החולים ומפריע לעבודתו התקינה, תופעה עליטבעית שאיש לא היה יכול לחזות, אפילו לא חכמי חלם. מיד עם היוודע הבעיה, כלומר לא יותר משנתיים אחר כך, התכנסו חכמי חלם לישיבת חירום מיוחדת ודנו בה בכובד ראש, כלומר הראשים הכבדים שלהם צנחו מדי פעם על השולחנות הכבדים לא פחות.

"רבותי", אמר חכם אחד שהצליח להחזיק ראש, אם כי לא את הראש שלו, "הפתרון פשוט: נעמיד ליד הגשר שומר, ובכל פעם שהגשר יתחיל להתנדנד הוא יפעיל אזעקה שתסמן לאנשי בית החולים להימלט על נפשותיהם עד יעבור זעם". "חכמולוג", נאנחו החכמים, "איך ידוע האנשים בבית החולים שהזעם עבר?"

"השומר יודיע להם", הציע חכם חריף במיוחד. "הוא לא יוכל להודיע, הוא צריך להסתכל על הגשר". "אז מה הבעיה, נמנה עוד שומר שירוך להודיע". "ואם הוא יתעייף בדרך?" "הערה נבונה. נצמיד לו עוד שומר שיאכיל אותו בדרך ענבים כדי שלא יתעייף".

"אה, כן? ואם הענבים ייגמרו לו?" "בו במקום הוחלט על הקמת מערך אספקה של אלפי אנשי לוגיסטיקה שיקבלו פנסיות תקציביות והטבות שונות, ויספקו בתמורה ענבים והערכות שוטפות לגבי מצב הגשר והתמפרטורה הממוצעת של המים. כמו כן הוחלט על הקמת אגף מיוחד

קול קורא

סטודנטים, יזמים, סטרטאפים,
בקבוצות* או ביחידים

התקופה האחרונה הבליטה את הצורך לשדרג את
שיטות הבניה לקיצור זמנים, הפחתת עלויות ותלות בכוח אדם

מרכז החדשנות access מקבוצת שפיר הנדסה, מזמין אתכם לתחרות
רעיונות חדשניים בתחום **הבנייה המתועשת** - לרבות מיכון של
תהליכי בנייה באתר, אוטומציה, רובוטיקה, בנייה מודולרית ועוד.

**אם יש לכם רעיון שיכול לשפר את חיינו ואת חיי הדורות
הבאים, שתפו אותנו.**

**הרעיון הנבחר יזכה ב-Design Partnership הכולל ליווי של
נבחרת המנטורים שלנו ואפשרות למימון הפיתוח עד לפיילוט****

AVRAHAM.

שלב ג'

אירוע הצגת הרעיונות
הנבחרים ובחירת המנצח

שלב ב'

בחירת הרעיונות
הנבחרים

שלב א'

הגשת טפסי הבקשה
והתקציר

the future of construction

תשתית לחיים טובים יותר

סרקו את הברקוד להרשמה
והגישו מועמדות עד 30.9.2024
לשאלות ופרטים נוספים
ניתן לפנות ל- Helii@shapir.co.il

*קבוצות של עד 5 אנשים **בכפוף לבדיקת היתכנות טכנולוגית וכלכלית

נשיא המכללה, ראש המכללה, יו"ר העמות מברכים את מקבלי התואר

אתם מקבלי התואר, ראויים לעסוק בחי
אנו גאים בכם והצ

בוגרות

אבוטבול ליבנת
אביב חדוה
אביטן חנה
אברמוב טל
אולנטוך סיון
אטון עדן
אטיאס עדי
איזיק שמחה נחמה
איטח מרים
אייאסו מזל
אייזקס שני שירה
אילה טירונש
אלבז דניאל
אליאב רנתיה
אלפסי ליהי
אלקובי ירין
אמיתי דנה מזל
אנקר שאנל
אסולין גיטל
אפרואזפר עדן
אקילוב ליאורה
אקר עמר
בהמנש דבורה
בוהדאנא עדן
בורוכוב אסתר
בורמד ירדן
בזאז רוזי
ביטון יעל
ביטון שירה מזל
בינג עירית מרים
בלונדר אנאל
בן אנו צירינג עינת
בן הראש משי
בן חיון מירי
בן יעקב עדי
בנאי טלי
בנעזרי לידור הדס
בנציוני הדס יובל
בצלאל לירז
בצלאל תהילה
בר אילן תמר
בראל מיראל
ברדוגו טובה נחמה חנה
ברזילי רוני

* הצטיינות יתרה

ברק שרון
ג'ערני נועה
גבאי שני
גברא רחל הודיה
גואדה אמטבאל
גורביץ לאה
גלדשטיין רבקה
גלילה אושר
גרד פיטפיט
גרשון אור
דאלל חן איריס
דבוש שילת
דהן הדס
דהן משי
דואני ספיר
דוד מוריה
דוד רות
דמארי אסתר
דרעי מוריאל
דרעי תמר
היבה תהילה
הלוי יסכה
וולפוביץ מורן
וקסלבוים חן יפה
זגדון לירז זוהר
זריהן אביה רות
חג'ג' פמלה
חגולי יובל
חגיגי לינוי
חדד אורית
חי תמר
חיימוב שירה
חיימוב שני
חיימי לימור ססיל
חכים איילה
חממי נסב שירה
חסון טובה
חתוקה תהל
טובי גבאי סיגל
טל נועה
ידעי נועה
יולזרי ספיר
יונסי עדן
יוסף בלה
ינאי לינוי
יסיב בת-אל יעל

יעקוביאן אוריה
יפת תמר
יצחק רותם
יצחק מונט הילה
ירקוני רות
ישראלי שיר ליבי
ישרים רחל *
כבל שירה
כהן מוריה
כהן סלעית
כהן תחיה חנה
כהן שוורץ איריס
כהנוביץ' חן
לדאני סימה חירות
לדאני תהילה
לוי ליבת
לוי מיכל
לוי רחלי
לויטס עדן שרה
לסרינס נסטרנקו אנה
מאור מיליה יפה
מדמון רבקה יעל
מונהייט ניצן
מוסנאים פטריסיה *
מזוז סיון מזל
מזון אפרת
מחפוד שירה דנה
מיכאלי נעמה
מירזייב ברכה
מלכא הודיה *
מלכה מוריה
מנצור עדית
משה מורן
מתנה מוריה
נגר יונית
נהרי (בן יעקב) אוריין
נחום רינה
נקר אוסנת
סאלם אפרת
סולמני קורל
סופר אביה
סופר פרץ הדר
סילקו לוי אורטל
ספאני עדי
סתהון הדס
עובדיה עדן לילי

פאראנגי שירן
פדר תהילה רעות
פוזיילוב הילה
פייזוב עדן
פינקס עדן
פריאב שירה
פריד הדס
פריד ספיר
פרלמן אביה
פרץ הדס
צמאני פנינה
צעירי לימור
קבדה מירה
קולינס דפנה
קוק יעל
קזיוף שיראל
קליין צפנת
ראובן תמר
רביבו אפרת מלכה
רוזנברגר תהילה
רומנו ג'ובני יעל
שהלאי שירן
שהרבני שירן
שי אוראל
שי נויה
שיטריט רחל
שמעוני אור
שפירא אפרת
שפירא משאת אמונה
שפירא תהילה
שפלטר אילת השחר
שרעבי תמר
ששון איילת

בוגרים

אפלבויס דניאל
אשוואל אברהם
אשוש דן
אשכנזי יהודה ליב
בורובסקי שלמה הלל
בורנשטיין ישראל ראובן
בורשטיין אלן יוסף
בכר מנחם מענדל
בכר נתנאל רפאל
בליזובסקי מנחם מענדל
בן אהרון שניאור זלמן
בן דוד משה
בן דוד שלמה
בן ציון יצחק ניסים
בר נוי יעקב
גולדוואסר ישראל
גולדוואסר אפרים
גנתי דוד
גרינברג אליהו
דוד גיל מסעוד
דניאל אברהם אורי
דראי אביעד
הומינר אברהם יצחק
הוניג יהודה
הופמן ישי
ויזמן מנחם ישראל
זגורי אברהם חיים אביחי
זדה דניאל *
זרביב שמעון *
חלילי פנחס
חקק בנציון שמואל
חרמון תומר יחזקאל
טובול מנדל
טייכטל מרדכי
ידעי שר שלום שמעון
יוחנן יוסף יצחק
יוסל מוריס
יעיש יעקב אלעזר
כהן דניאל
כהן נחום
כהן שניאור זלמן
לוי אברהם
לוי בועז

הטקס יתקיים בקמפ

ה, המועצה האקדמית, הסגל האקדמי והמנהלי הראשון (B.Ed.) והשני (M.Ed.)

נוך ולעצב את דור ההמשך של ילדי ישראל.
לחתכם היא הצלחתנו.

”ומשכילים בכל
חכמה ויודעי דעת
ומביני מדע”
(דניאל א' ד')

אשדוד

תואר שני מוסמכות

אביטן נורית
אברמוב אוראל
אהרונוביץ ניות חוה
יהודית
אזולאי הודיה
אחדות דניאל
אטיאס לילך
איפראימוב ויקטוריה
אלביליה קורל
אלנקווה דלית
אלקברוב ולריה
אמיר זוהר
אנג'ל ענבר
אסולין שיראל
אסטון אתי
אפרסמון נילי
אקרמן הדס *
אשכנזי יעל
אשכנזי בטי *
אשר איריס
בלווברג דינה
בלומנפלד-אשכנזי עידן
בן אטר אורית
בן גל ענבל יהודית
בן זגמי אליס
בן יהודה אוריאן
בן ישי דברת
בץ אבגי עדי
בר דנית
בר חיים ספיר
ברוך אפרת
גוכמן מרינה
גולובוי סופיה *
גולן עינת
גזר סיגלית
גלידאי פרח
גלילי נילי
דבורי מרים
דבי רינת
דדון מיטל

דהן צפנת
דמארי מלי
הגוס ישראלה
הורן עינת
הצרפתי איילת
ואעקנין ליאת
ויצמן כהן עדן
זארניחיאן אביגיל
זיו דותן סיגל
זלמן עופרי עופריאל
זלצר אלינור
זמל אודרי
חוזז רות *
חיים יהודית
חיים מיתר
חניה אור-נעמה
חסין לאה
חסון רחלי
טולקובסקי רעות
טחלוב אירן
טרבלסי רחל
יהב קרן
יונה עזיזה תום
יוסף דהן שמחה
יעקב אביבית
יעקב לורית
יעקובי שוסף סידי
דניאל
יערי אסתר הדסה
יצחק רונית
ישראל איילת דורית
כהן אחוה רחל
כהן בת שבע
כהן כרמית
כהן לבנה
כהן מיכל
כהן מירב
כהן שקד
כהן אשר נעמי
כרמי אריאלה
לבאן ליעד רחל
לביא מורן *

לוי עדי
לוי עינת
לונדין חנה
ליג'לם עינאדיס
לייף איריס
מדמוני עדי
מועלם אירינה
מוצמכר קרינה
מזרחי אסתר
מיארה רונית
מיכאלי רחלי
מינס נופר
ממן שושנה
מנוס שירה
מנצור אופיר
מעודד תהילה
מרקוביץ רעות
נאמן מעיין
נוימן אורלי
נחמיאס קטי
ניסים יפעת בת שבע
נניקשוילי - ספיר תמי
נקב ענבל
סטר דיקלה
סיטבון ליאורה
סימן טוב רבקה
סמדר יפית
עזר נחום מיטל
עזר שלי
עמרם לירז
עקבי ליאל
פדידה דניאל
פדלון עדן
פורת הודיה
פזרקר מאיה
פיינשטט הודיה רחל
פיקמן טובי ליאת *
פלס-נגרי לילך *
פנחס בת חן
צוק דורית
צור קורל

צימרמן הולנדר
רחל
קולשה אביטל
קיל רחל משא
קלו אלינור
רבינסקי יוליה
רובין איילת
רום מי טל
רופא ג'ולי
רוקח חן
רחמים רביד
רחמני נורית
שושן בוחבוט לאה
שטרית נירית
שטרן ליאורה
שייך חן
שלום רחל
שליקר אדוה
שלמה רינת
שמאי תמר
שניאור יסכה
שקולניק אודליה
תורגמן לילך

מוסמכים

אוחנה רפאל
יצחקי נדב
ליצקי אלכסנדר

לוי יעקב
לויוב מנחם מענדל
ללוש יעקב
מאיר פנחס
מולה איתמר
מוסיוף דוד
מלכה נהוראי
מעודד הראל
מעטוף אמיתי
מרציאנו יעקב
מרקוביץ אלתר חיים
נוימן יהודה
נח ראובן
נכון אושר
נפתלי לירון
סויסה אייל
עוזרי אלחנן
עזיזה שניאור
פחלייב יהונתן חיים
פלנזר מתן יצחק
פנט יהושע
פריד עמיקם
פרינץ יצחק
פרקל יואל
פרקש מנחם מנדל
צופיוף יצחק
צפתי אביחי
קייפור ישראל יעקב
קניג שמואל
קפלן שרגא
קרדש דוד אברהם
רוז יוסף
רחום משה
רייזנר מנחם
שאער אשר זעליג
שולמן אברהם נחמן
שונהויט אריה חננאל
שוסטר אריאל
שמילה יאיר שמואל
שער שמעון בר יוחאי
שץ יהודה
שץ יוסף מנחם מנדל

וס מכללת תלפיות, למוזמנים בלבד.

עפרה לקס
ofralax@gmail.com

מורים עם כוחות-על

חמש השנים האחרונות לא היטיבו עם התלמידים שזקוקים לשגרה, אבל בכתחה של שנת הלימודים החדשה אני מעריכה כי כמה את המורים שצריכים להעניק עוגן ויציבות במציאות בלתי אפשרית

שנהרג בשבת. ההורים ניגבו את הדמעות, חייכו חיוך מאולץ ונפרדו מהילדים. ובשעה שמונה ורבע הסתיימו החגיגות והמורים קיבלו את התלמידים, קטנים וגדולים, לידיהם.

אי של שפיות

כן, אחרי שהשער נסגר הילדים שלנו מגיעים אל העיניים והידיים של המורים. והם, שבעצמם סוחבים שנה לא פשוטה ולפעמים מגיעים לכיתה טרטי עיניים מדאגה לבני משפחה, מזוגיות שנקלעה לקשיים בגלל המלחמה, ממילואים שהם עולם אחר או סתם מטלטלת החדשות, צריכים להחזיק את הלב המפרפר של הילדים, להחזיר את המבט הנווד שלהם בחזרה לשיעור. לנרמל את הימים, לתת להם יציבות ולהיות להם לעוגן. מורים יקרים, אתם לא לבד. החובה הראשונה למתן עוגן ובכלל לחינוך מוטלת עלינו, ההורים. אבל הילדים מונחים בידיים שלכם יום אחרי יום במשך שעות רבות. אתם השליחים שלנו. ואתם נדרשים לתת להם מחדש אי של שפיות בתוך עולם שהוא לא יציב כבר כמה שנים טובות.

תמיד חינוך והוראה הם עבודת קודש. בידיהם של מורים להיות מסלול ההמראה של תלמידים, והם עלולים חלילה לגרום להתרסקות. אבל נדמה שבמיוחד בשנים האחרונות המלאכה הזאת של בניית שגרה ויציבות, של השבת האמון בעולם, היא מלאכה לא פשוטה שמוטלת על כתפי המורים. בפתח שנת הלימודים הזאת אני פשוט רוצה לומר לכל מי שעוסק בחינוך ובהוראה, למנהלים, למורים וליועצות, לכל מי שנמצא שם עם הילדים שלנו, שאני מתפעלת מהמאמץ ומעריכה את הניסיון והעקשנות להגיע ללב של הילדים. אומנם המקצוע הזה לא נהנה מאור הזרקורים, אבל הוא כל כך חשוב. והשנה מדובר בשליחות עוד יותר מאתגרת.

אל תתעייפו, תאזרו כוח ותמשיכו. אם התלמידים יוצאים לעשות כושר בחוץ במקום להיות בשיעור, אל תיעלבו, הם חושבים על הצבא וזו ההזדמנות לדבר איתם על ערכים ועל תרומה לעם ישראל. ואם הם בורחים כדי להתנדב בחקלאות, טפחו להם על השכם, כי הם יודעים דבר אחד או שניים על החיים. ואם הם סתם מרחפים, נסו לשלוח חוט למחשבות שלהם. הם אולי לא מקשיבים בשיעור גאוגרפיה, אבל עסוקים מאוד במה שקורה בגבולות שלנו.

אפשר לשדל אותם ללמוד. לדבר איתם על כך שמדינת ישראל תצטרך אותם לא רק בשדה הקרב אלא גם אחר כך. היא תזדקק לאדריכלים שיתכננו בתים בדרום ובצפון, ולאנשי טכנולוגיה שיתפתחו שיטות השקיה חדשות, ולתלמידי חכמים שידעו לענות לאתגרי השעה. אבל בינינו, כנראה שהשנה ההצלחה בבתי הספר לא תימדד יותר מדי בתוצאות מבחנים, אלא בשיח ובתקשורת פתוחה, באהבה, באמון וברוגע. וכן, מורים יקרים, זה דורש מכם כוחות-על. אבל זו שנה כזאת, שכל אחד צריך לתת מעצמו יותר ולהאמין שיש לו את היכולת. ואם אתם שם, סימן שזה המקום הנכון לכם ולתלמידים.

להשקעה הזאת יש גמול בדמות שיח עם חבר'ה עמוקים, מפגש עם אנרגיות בלתי נגמרות, ואנשים צעירים שכוח החיים שלהם לא נח לרגע. למדנו להעריך את הדור הזה ולדעת שמתחת לכל מיני תופעות שאנחנו לא עפים עליהן שוכן לב גדול וראש ענק. רק שהם זקוקים עכשיו לעוגן להיאחז בו וקרקע מוצקה להלך עליה. הלוואי שכבר נזכה לביטחון, שלום ורגיעה, ותוכלו להתעצבן על תלמיד שלא הגיע בתלבושת אחידה. בהצלחה. ●

איור: שאול גרד

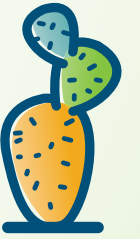
אם התלמידים יוצאים לעשות כושר בחוץ במקום להיות בשיעור, אל תיעלבו, הם חושבים על הצבא וזו ההזדמנות לדבר איתם על ערכים ועל תרומה לעם ישראל. ואם הם בורחים כדי להתנדב בחקלאות, טפחו להם על השכם, כי הם יודעים דבר אחד או שניים על החיים

אחת השיטות הטובות לניקוי כתמי נקיפות מצפון, היא פשוט למצוא עוד אנשים שפועלים כמוך. כבר מזמן אמרו חכמינו שצרת רבים היא חצי נחמה, וחכמינו לא טועים. ובכן, בימים האחרונים של החופש חיפשתי הורים כמוני. כאלה שלמרות שלוח השנה התקדם בעקשנות לקראת אחד בספטמבר, הם לא התייחסו אליו ברצינות מספקת. לא ממש עטפו את המחברות, לא הדביקו מדבקות על החוברות ולא חילקו את כלי הכתיבה החדשים בין ילדי הבית. בשיחותי הרבות גיליתי רמה חדשה של הכחשה. הורים שלא סיימו לקנות את כל הספרים, כי מי יודע מה יהיה עד יום ראשון. ההורים האלה גרמו לי להרגיש אמא מאורגנת, למרות שעדיין, נכון לזמן כתיבת שורות אלה, אחד הילדים שלי עוד מסתובב בבית הספר בלי קלמר.

אבל לא רק ההורים היו שאננים בחופש הזה. הרגשתי שהילדים מביטים על תחילת שנת הלימודים באדישות מהולה בספקנות. העצבים שמגיעים בדרך כלל בסוף החופשה, הרצון לפגוש שוב את החברים ואפילו הגעגוע המסויג לספסל הלימודים נעלמו, כי כל מה שלא קורה היום, לא בטוח שיקרה. זה תלוי בחיזבאללה, באיראן ואולי במזג האוויר. את השביתה חצי כוח של רן ארז ואת השביתה בלי בכלל כוח של ארנון בר דוד הם קיבלו כמובנות מאליהן. מה כבר יכול להשתבש בעולם שבו הכול מוטל בספק. תראו מה קרה כאן בחמש השנים האחרונות. השנתון שהתחיל עכשיו את כיתה י"ב חווה שנים של חטיבה ותיכון כמעט כהמלצה בלבד. הסגר הראשון של הקורונה (סליחה אבל כן, היא חלק מהסיפור) נחת על התלמידים האלה כשהיו באמצע כיתה ז'. ואחרי הסגר הם למדו ולא למדו, נכנסו ויצאו מבידודים לפי התור, לומדים לפעמים מרחוק ולפעמים מקרוב. גם כיתה ח' הייתה משובשת. כל מה שהיה שגרה, כל מה שהיה מוצק, הפך לשברירי ונתון להחלטת הרגע האחרון של משרד החינוך. בנוס: בסוף כיתה ח' התלמידים חוו את מבצע שומר חומות. מקלטים, עניינים, שלא לדבר על תושבי הערים המעורבות שחוו פרעות. את כיתות ט' וי' התלמידים עברו בניסיון להשלים פערים חברתיים ולימודיים ופערי אמון במערכת, ואז הגיעה כיתה י"א ואיתה המלחמה. שבועות ארוכים התלמידים לא למדו ואחר כך כן. כלומר, תושבי הצפון או הדרום לא למדו במוסדות הרגילים, רבים אחרים כן. אבל גם הם, שהלכו לבית הספר יום יום, חוו טלטלות גדולות מאוד. היכרות עם מוות ואובדן, חטופים, מפונים, מילואים. חזרתם של פיגועים גדולים, דאגה של ההורים ודאגה לבני משפחה.

התלמידים האלה, בכל הגילים, חוו בשנה האחרונה ערעור עמוק של כל מה שהיה בטוח בשבילם. הם למדו שיעורים גדולים מדי על החיים: על אובדן ומוות, על פציעות ונכות ומלחמה, על האפשרות ללכת למסיבה או להיות בבית ולהיחטף, על עד כמה הביטחון במדינה שלנו אינו מובן מאליה. אז מה מעניין עכשיו שיעור ספרות, ומה הקשר לפתור משוואות בגאומטריה. תביאו הכנה לצבא, מקסימום שיחות מעוררות השראה, אפשר גם לדבר על אמונה. אבל אנגלית? עכשיו? למה? ואיך אפשר בכלל לשבת כשהמדינה בוערת.

ובתוך כל הדבר הזה, השבוע התחילה שנת לימודים חדשה. ביום הראשון, שבכל זאת ניסיון לעשות אותו חגיגי, עמדו המורים בכניסה וקיבלו את התלמידים בהתרגשות. בבתי הספר היסודיים ההורים באו וציילמו את הילדים בשער הבלונים הצבעוני ובליבם תפילה, שתהא זו שנה רגילה. הגדולים ניסו גם הם להתרגש. בכל זאת, הם עלו כיתה, ומה מחכה להם השנה, ופתאום חדשות קשות. שישה חטופים שנרצחו, שלושה שוטרים הרוגים וחיל

מקום סיור

מרכז סיור ולימוד בקעת הירדן מבית אשכולות מזמין אתכם לטייל בנחל יי"טב - העוג'ה בבקעת הירדן

הנגשה: למגלשת הנחל ניתן להגיע עם הרכב, לנחל - אין הנגשה

אטרקציות: חוות עיינות קדם, עין צדק, קובת א-נאג'מע, משקן אורן וגבעת הנ"ד

כמה זמן? למגלשות - ללא הליכה, לנביעה - כ-30 דק' הליכה לכל כיוון

איזור בארץ: דרום בקעת הירדן

רבה מגבעה נישאת אל ערוץ הנחל שלמרגלותיה. הפרש הגבהים בין הגבעה לתעלה הוא כ-25 מטר, ואורכה של התעלה בחלק זה מגיע ליותר מ-100 מטרים. אפשר לרחוץ בבריכה שלמרגלות התעלה, אך גולת הכותרת היא הגלישה באמת המים.

ההגעה למגלשה בוויז כותבים מגלשת העוג'ה. נוסעים לקיבוץ יי"טב חולפים על פניו, לאחר 4 דקות נסיעה בצומת T ממשיכים ישר נוסעים כ-1.6 קילומטר בכביש ישר עד שרואים מימין את המגלשה.

כיצד נכון להתגלש באמה:

1. עלו במעלה המגלשה וגלשו לפחות 12 מטר קודם הבריכה
2. הצטיידו בשק יוטה/חוצץ כדי למנוע פציעות תוך כדי גלישה
3. מומלץ לגלוש עם סנדלים כדי להימנע משריטות במפגש עם קרקעית הבריכה

בקעת הירדן:

בקעת הירדן הינה חבל ארץ ייחודי ומרתק במזרח ארץ ישראל הלוקח חלק בבקע הסורי אפריקני - שבר גאולוגי הנמשך החל מהרי הטאורוס בטורקיה ועד לנהר הזמבזי באפריקה. בקעת הירדן נקראת על שם נהר הירדן שזורם בה - הנהר הגדול והארוך בארץ המתחיל ממקורותיו למרגלות החרמון ועד ים המלח. בקעת הירדן ידועה באקלים החם והיבש שלה, מה שהופך אותה למקום אידיאלי לחקלאות מגוונת של גידולי שדה, פירות, ירקות, פרחים והמון תמרים עסיסיים וטעימים.

נחל יי"טב

העוג'ה: נחל יי"טב משתפל ממורדות הרי שומרון אל בקעת הירדן ונשפך לבקעת ייטב אשר בבקעת יריחו, בשפכו של הנחל נובעים מימיו של המעיין עין עוג'ה הנובעים בכל ימות השנה. המים הצלולים יוצרים נווה מדבר ייחודי בלב המדבר, בו מספר בריכות מטריפות, מזמינים אתכם להנות מהשקט והנוף הבתולי במקום. השם נחל יי"טב נקרא על שם היישוב יי"טב הקרוב לנחל הנקרא על שם יצחק טבנקין. עוג'ה בערבית זה פיתול, על שם הפיתולים הרבים של הנחל.

איך מגיעים לשמורת הנחל?

כותבים בוויז עין ייטב (עין עוג'ה) נוסעים לקיבוץ יי"טב חולפים על פניו, לאחר 4 דקות נסיעה בצומת T ממשיכים ישר נוסעים כ-1.6 קילומטר בכביש ישר כסרגל, חולפים על פני המגלשה המשמשת לשכשוך, ממשיכים בנסיעה בכביש הצר ומעט משובש כ-2 קילומטר נוספים, עד רחבת החנייה. מהחנייה הולכים בסימון אדום שהולך לאורך הנחל ובשלב מסוים חוצים את הנחל וממשיכים עוד כ-10 דקות עד לבריכת הנביעה. ההליכה חזור באותה הדרך.

מגלשת העוג'ה:

אמות המים בעוג'ה נבנו לפני יותר מ-2,000 שנים, בימיו של המלך החשמונאי אלכסנדר ינאי, והובילו את מי המעיין עין עוג'ה אל ארמונות החורף של המלכים החשמונאים בבקעת יריחו. לימים שופצה האמה, וגם היום ממשיכים לזרום בה מים. במקום מסוים יורדת אמת המים בתלילות

יש תקווה

בבוקר יום ראשון השבוע, עם פתיחת שנת הלימודים, הוביל צביקה מור, מראשי פורום תקווה ואביו של החטוף איתן מור, מיזם של לבוש כחול-לבן לתלמידים הפותחים את שנת הלימודים, במטרה להבליט את עוצמת הרוח הלאומית. אבל תוך כדי לבישת בגדי הכחול-לבן התקבלו הידיעות המרות על חילון גופתיים של ששת החטופים, שנרצחו זמן קצר קודם לכן בידי מחבלי חמאס.

רעייתו, אפרת מור, השותפה למיזם, הייתה צריכה כמה רגעים כדי להתאושש ולהחליט שלמרות הכול המיזם הזה יימשך. "זאת הייתה טלטלה גדולה", היא משתפת, "צביקה הוביל את מיזם הלבוש בכחול-לבן בפתחת שנת הלימודים, ובאותו בוקר היה לי לרגע קשה ללבוש כחול-לבן חגיגי. אבל אז אמרתי לעצמי: דווקא עכשיו, להרים את עם ישראל, דווקא בגלל הבשורות הללו. וכשיצאנו ללוות את הבנות הקטנות למסגרות, היה מרגש לראות את קריית ארבע, מקום מגורינו, בכחול-לבן. בסוף אנחנו עם הנצח והרוח חזקה. אנחנו לא מתייאשים, זה מה שחשבתי כשלבשתי כחול-לבן. זו המדינה שלי, זה העם שלי. ראינו את הזעם שהתעורר באותו יום בקבוצה של מטה משפחות החטופים, ואני אומרת להם: חבל, תפנו את האנרגיה שלכם לאשם האמיתי, החמאס. הפילוג הזה הוא הדבר האחרון שאנחנו צריכים".

ועם כל העוצמה שמאפיינת את מאבקם של השניים בשנה האחרונה, אפרת מגלה שהקושי קיים וגם היא, כאמא לחטוף, מחפשת את הכוח בכל פעם מחדש: "אני לא מפסיקה להאמין ולקוות, אבל זה לא סותר שלא הפסקתי לבכות. אלה היו אנשים יקרים שידעו שהם בחיים והחלאות רצחו אותם בדם קר. אין מילים. מחכים לנס.

"צריך לראות מאיפה לוקחים את הכוח. התהליך כואב, כמו ניתוח שה' מעביר אותנו. זה קשה, אבל אנחנו נבחנו גם ברגעים האלה ולא רק כשמחליצים חטופים חיים. אני מזכירה לעצמי שהכול מאת ה'. וכשהכאב הציף ולא ידעתי מה לעשות עם עצמי, הלכתי למערת המכפלה. אנחנו יכולים להישען רק על ה'".

דרושות פעולות שוברות שוויון

האם העובדה שהחטופים ששוחררו בפעולה צבאית נרצחו זמן קצר קודם לכן החלישה או חיזקה את עמדתכם נגד עסקה?

אפרת: "ששת החטופים שנרצחו לא היו אמורים להשתחרר בעסקה. היה ברור לי עוד קודם שחמאס לא רוצה עסקה, מה שקרה רק מראה לי מי התנאי-אנוש האלה. זה חיזק את העמדה שלנו שאין עם מי לעשות עסקה. רק לחץ צבאי ולחץ בין לאומי יוכלו להזיז משהו. אפילו ביידן הבין לאן להפנות את הכעס. דברים קורים במלחמה, כל כך כאבתי את זה, וכן, זה מעלה גם פחד. אבל זה לא הזמן להחליש את ההנהגה".

צביקה: "לפני הכול, זה זמן לאבל. אנחנו עם המשפחות, הלכנו איתן 11 חודשים וליבנו איתן. אנחנו מבינים שעסקה מתאפשרת רק בדרך שבה המדינה תאלץ את חמאס להתכופף, זו הדרך היחידה. היינו יכולים לקום לבוקר מאוד שמח אם צה"ל היה מצליח לחלץ אותם בחיים, אבל זה הסתיים אחרת. ברור לנו שחמאס הוא לא פרטנר, אין מה לדבר איתו, הוא רק מהתל בנו".

מה בעיניך צריך לעשות כדי להכריע את חמאס?

"פעולות שוברות שוויון", קולו של צביקה נחרץ ובטוח, "מה שמדינת ישראל לא עשתה עד עכשיו, לא שינינו כיוון. הנה דוגמאות לפעולות שוברות שוויון: עונש מוות למחבלים וגירוש משפחות - אלו פעולות שכבר קיימות בחוק, רק שלא מחילים אותן. אפשר גם להשית עונש קולקטיבי על כפר שממנו יוצאים מחבלים - ניתוק ממים, חשמל וסלולרי למשך שבועיים-שלושה, זה ימנע עידוד מקומי למחבלים. סיפוח אדמות - המדינה מתחילה לספח אדמות עד שאחרון החטופים יחזור וחמאס יצחק ד'. לא השתמשנו עד עכשיו בשום פעולה כזאת. אלה הצעות שהועלו על ידי ביטחוניסטים, לא הומצאו על ידי צביקה מור".

מה היית רוצה לומר היום לראש הממשלה?

צביקה: "שימשול. חמור מאוד שהוא לא מפטר

עד מוצאי שמחת תורה לא הבינו אפרת וצביקה מור

שחייהם עומדים להשתנות מקצה לקצה. אבל מרגע

שהתבשרו כי בנם איתן, שהיה מאבטח בנובה, חטוף

בעזה, חייהם רצופים לא רק בדמעות דאגה וגעגוע

אלא גם במשימת הצלה לאומית: השמעת קול אחר של

משפחות חטופים מכורם 'תקווה', שמבקשות להשיב

את יקיריהן הביתה בלי לוותר על ביטחונה של ישראל

רחלי מושקוביץ // צילום: עפרה בן שחר

את היועמ"שית, לא ממנה שר ביטחון שיכול לנצח במלחמה הזאת. בעייתי שהוא לא דפק על השולחן כאשר ב־7.10 בשמונה בבוקר היועמ"שית הגיעה עם מאה משפטנים לבור בקריה והורתה לו שהוא לא יכול להכריז על מלחמה. אם הוא לא היה נענה לה, ממילא כל פקודות הפתיחה באש היו משתנות. רק בשמונה בערב הוכרזה מלחמה, אחרי שעות יקרות שבהן חיל האוויר היה יכול לפעול הרבה יותר מוקדם אם היו מאפשרים לו. הגוף היחיד שהתגייס כשהתחיל הטבח היה המערך המשפטי. בשמונה בבוקר הוצמדו מאה משפטנים בבור בקריה לכל איש פיקוד. הכול מתועד."

כבר אחד עשר חודשים חיים צביקה ואפרת מור, ושאר ילדיהם, בספינה המיטרפת של אי-ודאות וחשש תמידי לגורלו של יקירם איתן. את אות החיים האחרון ממנו קיבלו בסביבות פורים. "אין פירוט, הקצין המקשר הודיע לנו שהוא בחיים במצב סביר, אבל לא מעבר לכך. פגשנו עוד חטוף ששוחרר שהעיד שהוא דיבר עם איתן באחת המנהרות. איתן סיפר לו שהוא היה שבו לבד והעבירו אותו תחנות - בבית ספר, בבית אורח, בבית חולים ועוד. הוא גם סיפר שהוא דואג לחברים שלו שהיו איתו בשמחת תורה. הוא מאוד קשור לאליקים ליבמן, חבר ילדות שלו שהיה מאבטח איתו במסיבה. אני לא יודעת אם איתן יודע שאליקים כבר לא איתנו", אומרת אפרת, ומייחלת: "אני מתפללת שהוא מחזיק מעמד, וחוששת מהרגע שייוודע לו על אליקים. הם היו חברים בלב ובנפש. בשבעה של אליקים הלכתי לשם כל יום ויצאתי מחוזקת. הבטתי בתמונות הרבות שהיו מפורזות באולם האבלים, ברובן שניהם מופיעים יחד."

הציל אחרים במחיר חירותו

קצב החיים של משפחת מור מקריית ארבע הפך לאינטנסיבי פי כמה מאז שמחת תורה האחרון. הם מתמודדים לא רק עם הטלטלה הפרטית שלהם, אלא גם ממלאים את ימיהם ולילותיהם בשליחות הלאומית הלא קלה שנטלו על כתפיהם בהקמת פורום תקווה: השמעת קול של עוצמה וגבורה לנוכח הסחף של מטה משפחות החטופים שדורש עסקה בכל מחיר, וגם הופך את המאבק הצהוב לבעל גוון פוליטי מובהק. הם נטולי התקציב, הכוח והקשרים שמרפדים את המכונה המשומנת של הגוף החזק שניצב מולם, אבל באמתחתם ציוד חשוב לא פחות: אמונה בצדקת הדרך, תחושת שליחות עמוקה, ואומץ לב ציבורי לעמוד גם מול מתקפות בלתי נסבלות.

את הריאיון תיאמנו בקושי רב, מנסים למצוא חלון זמן בין משימותיו הרבות של צביקה, שאינו מוותר על שירות מילואים ובמקביל מעביר שיחות ברחבי הארץ כמעט ללא הפסקה.

כבר 25 שנה מתגוררת משפחת מור בקריית ארבע עם שמונת ילדיה, הבכור בן 24 והקטנה בת חמש. אפרת עוסקת בחינוך מיוחד לגיל הרך, וצביקה עוסק באימון וטיפול בבני נוער עם הפרעות קשב וריכוז, נתינת מענה למשפחות, הדרכת הורים והשתלמות לבתי ספר בנושא. ליתר דיוק, זה היה העיסוק שלו עד שמחת תורה, נקודת הזמן שבה העולם של משפחת מור התהפך.

"איתן הוא הבכור שלנו", מספר צביקה, "ילד חופש. ילד שזקוק לעצמאות וכבר מגיל צעיר יחסית התחיל חיים עצמאיים. יש לו הסתכלות ציונית, אהבת ישראל ואהבת המדינה, וגאווה יהודית היא בבשילו משהו מאוד חזק. איתן אהב

על חברים, חסון גופנית ומנטלית ולא עושה לעצמו הנחות. למשל, לאחר הצבא עבר לאורח חיים בריא והקפיד על תזונה וספורט מתוך משמעת עצמית גבוהה."

אפרת: "איתן אהב על האחים. המשפחה מאוד חשובה לו. ה' בירך אותו בחוש הומור שמרים את מצב הרוח. הדירה שלו תמיד הייתה פתוחה, חברים נכנסים ויוצאים ואיתן מפנק ומארח ומבשל לכולם. הוא חרוץ מאוד, אם נסענו בשישי ידענו שנחזור והבית יהיה מתוקתק והאוכל מבושל."

אני יושבת עם הורים שמספרים על הילד שלהם בחיוך ובגאווה, ועיניהם מלאות געגוע. את היכולות שלו רתם איתן לעבודה ברשת בתי קפה בעיר. כהשלמת הכנסה הוא עסק מדי פעם גם באבטחה, מה שהביא אותו למסיבת הנובה ברעים. **איך עובר עליכם יום שמחת תורה? מה אתם יודעים?**

אפרת: "לא ידענו שאיתן ברעים. בערב החג בירכנו אותו בטלפון בברכת הבנים, כמו בכל ערב חג ושבת. מבחינתנו ידענו שהוא בנחלאות. בבוקר אני מגיעה לבית הכנסת עם הקטנות, ורואה נשים עם תהילים המחולק. הבנתי שמשהו קרה. דיברו על אירוע בדרום עם חטופים, 20 הרוגים - מספר שהיה נשמע אסטרנומי, אבל לרגע לא חשבתי שזה קשור אלינו אישית. פשוט הצטרפתי אליהן לאמירת תהילים. בסעודת החג בבית הרגשנו

אפרת מור: "מהרגע שהבנו שהוא חטוף, אני מרגישה שהקדוש ברוך הוא מלווה אותי בכל רגע. עם הטלטלה המטורפת שעברנו ושאנחנו עוברים כעם וכמשפחה - אני מרגישה מושגחת מאוד. גם החיבוק מהעם בארץ ובתפוצות נותן כוח. לא קל לי להפוך להיות דמות ציבורית, אבל זה אחד הדברים שנותנים כוח"

שאין לו רקע רפואי ואסף עם מאבטחים נוספים 50 ממשותפי המסיבה לחורשה. המאבטחים נתקלו במאות בוזים ופורעים עם מקלות ואבנים. כשראו שתי בנות מוטלות בשדה, הם חשפו את עצמם ויצאו מהמחבוא כדי להיחלץ לעזרתן. כשהגיעו כבר לא היה את מי להציל, אבל הם פינו גופה אחת כדי שלא תחולל או תיחטף. בדרך לגופה השנייה נורה עליהם ארפיג' והקבוצה התפצלה. בסביבות 12:30 איתן נחטף.

"הידיעה במה הוא היה עסוק בשעות האלה נותנת לנו המון כוח. הוא יכול היה להציל את עצמו, אבל נשאר לעזור לאחרים. אנחנו גאים בו", אומרת אפרת. "ביקשנו שיעשו לנו שחזור במתחם הנובה, הלכנו שם ברגל במסלול שהוא עשה. זה היה מרגש מאוד בשבילנו."

במשך עשרה ימים מורטי עצבים צביקה ואחים שלו ישבו לנבור בסרטונים שרצו ברשתות הישראליות וברשתות ערביות כדי לגלות קצה חוט. בני המשפחה התקשרו לבתי חולים כדי לברר אם הוא פצוע שפונה למרכז רפואי כלשהו, אך ללא הועיל. לאחר עשרה ימים קיבלה משפחת מור את ההודעה שאיתן חטוף, וגם אז לא היה ידוע אם הוא

"אנשי מטה המשפחות רוצים להחליף את האסון שלנו באסון אחר, כמו שקרה בעסקת שליט". משוחררי עסקת שליט

אחים שלי בשבת כבר ניסו להבין מה קורה. היה כאוטי."

את חלקי הפאזל הרכיבה משפחת מור לאט לאט מתוך העדויות והצלבת המידע. בשעות הבוקר המוקדמות סייע איתן בהעברת פצועים מכבישי הדמים ומשטח המסיבה, עזר לחובשים למרות

עדיין בחיים.

מאה משפחות ודעה אחת לגיטימית

מרגע שנכנסה לקטגוריית משפחות החטופים, נחשפה משפחת מור לקלחת הפוליטית שנרקחה סביבן, מה שהוביל בסופו של דבר להחלטה על הקמת פורום תקווה.

"אחרי שלושה או ארבעה ימים נוספים נכנסנו לקבוצת ווטסאפ של משפחות חטופים", מספר צביקה, "מטה קפלן עשה הסבה מיידית למטה משפחות החטופים. מישוה חבר לרון צור, וכך זה נכנס לפעולה מיידית, כי המטה כבר היה קיים עם מערכת של עורכי דין, אנשים שיועצים לעבוד מנהלתית עם טבלאות אקסל, אנשי שטח.

"נכנסנו עם כל המשפחות, אבל די מהר ראינו שאין לנו מקום שם. לחלק מהמשפחות לא נותנים להשמיע דעה בקבוצת הוואטסאפ, וגם ראינו שהמטה נוקט קו שלא מתאים לנו - מבחינת מסרים, ערכים ודרכי פעולה. ראשי המטה התחילו לעבוד על בסיס עסקת שליט. מי שארגן את עסקת שליט דאו הוזמן לעבוד במטה", מגלה צביקה, "הנחת היסוד הייתה שהמדינה לא תעשה כלום למען החטופים, ולכן צריך לצאת למאבק ציבורי נגד הממשלה. הקו הזה ממשיך עד היום. למרות שהמטה מגדיר את עצמו כשל כל משפחות החטופים, הוא לא מאפשר להביע דעה אחרת. בשונה ממשפחת שליט שהייתה משפחה אחת - כאן יש כמאה משפחות, ולא יכול להיות שתהיה דעה אחת. מתוך מטה המשפחות הסתעף פורום בשם 'פורום חיים', שהוא יותר קיצוני בפעולות ובהשקפה, כולל שריפת כבישים וחסימות."

צביקה דורש גם כיום שיחלקו את המשאבים של המטה לכל המשפחות. ובינתיים, הוא הבין שעליו להוביל דרך חדשה למשפחות חטופים שאינן מהצד "הנכון", והקים את פורום תקווה. "לא הוצאנו את עצמנו ממטה משפחות החטופים, אבל בהיעדר מקום ומענה, פורום תקווה יצא לדרך עצמאית. הייתי רוצה שיהיה במטה מקום לכולם, בפרט שגויסו כספים על שמנו ובשמנו. אנחנו מקווים לעצור את האסון שהם רוצים לעשות - להחליף את האסון הנוכחי באסון אחר, כפי שקרה בעסקת שליט. התחושה היא שמטרת המטה היא בעיקר לנגח את הממשלה ולהפיל אותה."

ומה שונה בפורום תקווה?

צביקה: "פורום תקווה הוקם על ידי המשפחות עצמן ומנוהל על ידי המשפחות עצמן. כאן יש

צילום: Abed Rahim Khatib Flash 90

שקיפות בכל הנוגע לניהול הכספים ושקיפות מידע, המשפחות מקבלות את ההחלטות. הכספים מגיעים מהציבור, אומנם סכומים קטנים מאוד לעומת תקציבי הענק של מטה המשפחות, אבל יש סייעתא דשמיא גדולה".

הפורום מונה יותר מ-20 משפחות, חלקן יותר בחזית - מתראיינות, משתתפות בוועדות הכנסת ופעילות מבחינה ציבורית, וחלקן במעגל שני. הפורום כולל משפחות דתיות ושאינן דתיות כאחד. צביקה פורט את שלושת העקרונות שמנחים את פורום תקווה. הראשון הוא כריכת גורל הפרט והכלל יחד: "הצלת הפרט היא במסגרת הצלת הכלל. במסגרת שמירת ביטחון מדינת ישראל ישוחררו גם החטופים. יש ארבעה מקרים כאלה בתנ", ושם שחרור החטופים היה באמצעות יציאה למלחמה. ייתכן שחייילים ייפלו במלחמה, אבל מטרת חטיפת שבויים היא פגיעה בריבונות ובעם כולו, ולכן כל העם יוצא למלחמה".

שנית, התבוננות על החטופים כסוגיה לאומית הנוגעת לריבונותה של ישראל: "סוגיית החטופים היא סוגיה לאומית, וכל החלטה בנושא משליכה על הביטחון של כל אחד מאזרחי המדינה. זה לא 109 מטיילים ישראליים שנתקעו בנפאל, שאז משפחותיהם יכולות לעבוד באופן פרטי על החילוץ. כאן זה עניין לאומי וההצלה יכולה להיות רק בדרך לאומית. החטיפה הייתה לאומית, לא מכוונת לאיתן ורומי ועומר. מטרת החמאס הייתה לפגוע בעם ישראל ולפגוע באחיו שלנו בארץ. ולכן הצלת החטופים צריכה להיות מתוך חיווק הריבונות וחיווק ההרתעה".

העיקרון השלישי, שמסכם את הקודמים ובעצם מבטא את עמדתו היסודית של פורום תקווה נגד עסקאות לשחרור מחבלים תמורת החטופים, מצביע על דרך אחת להצלת העם והחטופים גם יחד: "אינן לנו בחירה בין החטופים ובין ניצחון במלחמה. יש רק אופציה של ניצחון, והניצחון מביא שלושה הישגים: השמדת האויב שקם עליך, הרתעת אויבים נוספים ושחרור החטופים".

מה גורם למשפחות נוספות מקרב משפחות החטופים להצטרף לפורום תקווה?

צביקה: "ההתנהלות במטה רואה רק דרך אחת, והדרך הזאת לא משרתת עשרות משפחות שחושבות אחרת. בנוסף לכך, ההזדהות עם מחאת קפלן בעייתית בעיניהם, וכן יש משפחות שטוענות לאפליה בתמיכה הכספית. אני מעריך שבמהלך הישיבות בכנסת ראו את ההתנהלות של פורום

צביקה מור: "התפקיד שלנו הוא להרים את השיח ולהכניס למשוואה את השכל וההיגיון. אי אפשר לדון בדיני נפשות בצורה רגשנית. כששואלים אותי איפה הרגש שלי, אני עונה שיש לי הרבה מקום לרגש וכרית לבכות עליה בלילה, אבל כשאני צריך להסביר עמדה ולתת לעם ישראל אופציה - תשמעו ניתוח ענייני וחד"

להשפיע?

צביקה: "כל שבוע אנחנו בכנסת ושינינו את השיח במסדרונות הכנסת, נתנו כוח לח"כים שמותר להם להגיד אחרת. נשברה המשוואה שמי שמתנגדים לעסקה מאוימים, שהם יירדפו לכל החיים. הם מאיימים על חברי כנסת, שותפים להשבתת המשק, דבר שפוגע במיליוני אזרחים ובכלכלה הישראלית. האמירות שאנחנו נושאים בגאון נותנות כוח, למשל חבר הכנסת שמחה רוטמן שאומר בכבוד למשפחות החטופים: אני מתנגד לכל עסקה כי יש לי אחריות כלפי הדורות הבאים, ולכן אני רוצה להכניע את חמאס".

צביקה מחדד מדוע העסקה שעל הפרק חוטאת פעמיים: היא לא משיבה את כל החטופים, ולדעתו גם לא נגיע לפעימה השנייה כי סינוואר ישאיר סביבו חטופים צעירים קקלף מיקוח. שנית, העסקה פוגעת בביטחון המדינה ומפסידה את ההישגים שהשגנו במלחמה. "עסקה זו מילה מכובסת לכניעה לטרור".

בפורום תקווה שומעים בצער את הקולות שמוכנים לתת הכול כדי לאפשר עסקה. "האינטרס הכי גדול של חמאס זה לשלוט בעזה ובציר פילדלפי, זה החמץ שלו לקבלת מחבלים ונשק. ראש הממשלה מוביל תהליך, אבל חמאס כרגע הודיע שהוא מסרב לעסקה. לא תהיה שום דרך לנצח חוץ מלחץ צבאי. כבר ראינו עד עכשיו שרק הלחץ הצבאי הניע את חמאס".

בצד הפרגון שלו להנהגת המדינה על העמידה בלחצים, יש לצביקה גם ביקורת על מה שנעשה, ובעיקר על מה שלא נעשה: "אומנם יצאנו למלחמה, אבל ישראל ממשיכה עם אספקת ציוד לעזה כרגיל. זה לא סיוע הומניטרי, זו אספקה לכל דבר. או למשל ביהודה ושומרון - המדינה ממשיכה להרוס בתי מחבלים כאילו זה פתרון, ולא מגרשת את המשפחות שלהם. או למשל מתקפת המגע בלבנון - היא אומנם מנעה טילים על תל אביב, אבל לא הרסנו את בירות. ישראל לא אמרה: אנחנו מחזירים את תושבי הצפון לביתם, ואם יש עוד טיל אחד מלבנון נחריב את בירות".

מה מונע מישראל לפעול לניצחון?

צביקה: "אולי זה הלחץ האמריקאי הכבד. האינטרס האמריקאי הוא לעצור את המלחמה לקראת הבחירות שם, להשיג שקט זמני ורישום נקודות כמעצמה שדואגת לסדר את העולם. אבל לעצור את המלחמה זה לא האינטרס שלנו, איך תושבי הצפון יחזרו לבתיהם? יש מכבש לחצים עצום מהצד האמריקאי, ואנחנו חייבים לתת כנגדו קונטרה מהצד השני כדי שנתניהו לא ייכנע להם. זה המשחק הפוליטי. אנחנו עושים לו שירות כדי לשמור על האינטרסים הלאומיים. זה עוזר לו".

"מדמינת אותו יורד מהמסוק"

ובסוף כל יום מלא בשליחות למען עם ישראל, צביקה ואפרת מור חוזרים הביתה להתגעגע ולהתפלל לשובו של איתן.

איך אתם מדמינים את החזרה שלו?

אפרת: "פעם הלכתי להפרשת חלה עם הרבנית רחל בוק בכיכר החטופים, ועשינו גם דמיון מודרך. היא ביקשה שנדמיין דמות אחת מהחטופים חוזרת. אני מדמינת אותו יורד מהמסוק, והקצין מתקשר ואומר בואו לבית החולים, ואיך אנחנו מגיעים בהתרגשות, חיבוק גדול בלי מילים, דמעות. אני חולמת עליו הרבה, ובאחד החלומות חלמתי שהוא חוזר באחת השבתות, וכמו ילד קטן שצריך לראות אותו כל הזמן בקשר עין - אני לא מורידה ממנו את המבט".

מה מטיחים בו, אבל אף פעם זה לא ברמה של מתיאשים. גם הפגיעות הקשות הן מעט מול החיבוק החזק שאנחנו מקבלים מעם ישראל, וזה נותן כוח. קורה פה משהו גדול ואנחנו זוכים להיות חלק מזה. צביקה, שניחן ברטוריקה ובהירות גדולה, גורם לכולנו לזקוף קומה", היא אומרת בהערכה רבה. "זה נותן כוח לדעת שאנחנו נותנים כוח".

צביקה מודה כי בתחילת הדרך היה לו קשה לספוג את המהלומות המילוליות מהצד שכנגד באולפנים ובבמות ציבוריות, "אני לא רגיל לשיח כזה, לקללות, אינטיגויות ומניפולציות. אנחנו באים ממקום מאוד תמים וסטריילי. אז התחלתי ללמוד את המקצוע ולא להיות אידיוט שימושי, שזה מקצוע מקובל בציבור שלנו, ולצערך גם רבנים נפלו בנקודה הזאת. מבחינתי זה חלק מהשליחות. אני לא לוקח ללב. בסוף אני מרחם עליהם, הם אנשים חסרי עמדה לאומית ותודעה יהודית".

האם לדעתכם אפשר לעבור משיח שפועל על בלוטות הרגש בלבד לשיח שמושגת על היגיון ולא רק על כאן ועכשיו?

צביקה: "זה התפקיד שלנו. להרים את השיח ולהכניס למשוואה את השכל וההיגיון. אי אפשר לדון בדיני נפשות בצורה רגשנית. כששואלים אותי איפה הרגש שלי, אני עונה שיש לי הרבה מקום לרגש וכרית לבכות עליה בלילה, אבל כשאני צריך להסביר עמדה ולתת לעם ישראל אופציה - תשמעו ניתוח ענייני וחד".

אפרת: "אני יכולה להבין את המתנגדים לנו. זה נשמע להם הזוי איך אנחנו כהורים יכולים לדבר כך. אבל זה לא או או - זה לא שאנחנו לא רוצים את איתן בעסקה, חלילה. אנחנו פשוט רוצים אותו בעסקה אחרת, לא מופקרת. לפחות כזו שתדרוש מחירים גבוהים מהצד השני ולא מעם ישראל. השכל והרגש שלי מתנגשים כל הזמן. ברגש אני כל כך רוצה כבר את איתן ומתגעגעת", הקול שלה נסדק לרגע, "אבל אני יודעת שבשכל יש את מה שנכון. והשכל צריך להוביל".

מה נותן כוח בתקופה הזאת?

אפרת: "אני חושבת על המשפחות שאין להן אמונה בבורא עולם ואין לי מושג איך הן מתמודדות. מהרגע שהבנו שהוא חטוף אני מרגישה שהקדוש ברוך הוא מלווה אותי בכל רגע. עם הטלטלה המטרופט שעברנו ושאנחנו עוברים כעם וכמשפחה - אני מרגישה מושגת מאוד. הקשר שלי עם ריבנו של עולם השתנה מאוד, יש דיאלוג יומיומי. משפחה זה דבר שתמיד הערכתי ועכשיו פי כמה, גרעינית ומורחבת. גם החיבוק מהעם בארץ ובתפוצות נותן כוח, הפרשות חלה. איתן כבר מזמן לא הן הפרטי שלנו, כל החטופים הם לא רק הילדים שלנו, אלא של כל עם ישראל. לא קל להפוך להיות דמות ציבורית, אבל זה אחד הדברים שנותנים כוח".

אתם מרגישים שפעילות הפורום מצליחה

תקווה, את ההתנהלות, וגם המסרים שלנו החלו לחלחל: אנחנו לא רוצים להקריב את הילדים שלנו, אלא רוצים לשחרר אותם יחד עם חיווק הביטחון של מדינת ישראל. האמירה הציונית והלאומית והיהודית הזאת דיברה למשפחות נוספות".

צביקה מבהיר שמטה המשפחות הוא פוליטי באופן מובהק, ולא דווקא טובת החטופים לנגד עיניו: "ברור לי ש'חופשי בארצנו', ארגון הגג של קפלן והמחאה, לא יניח למשפחות החטופים עד שיצליח לנגח את הממשלה. ההכונה הפנימית בעבודת המטה היא להמיר את כל המאבק בממשלה סביב הרפורמה למאבק בממשלה סביב השבת החטופים. אין להם באמת עניין להחזיר את החטופים, אלא להפיל את הממשלה".

חברי פורום תקווה רואים לעצמם שליחות "להציל באופן מיידי את עם ישראל מעסקה שתטביע את מדינת ישראל בטרור וגם לא תשיב את החטופים". בנוסף לכך הם מבקשים להיות שותפים בבניית קומה חדשה בעם - קומה ציונית, יהודית, לאומית. "אנחנו מתייעצים עם הרב שמואל אליהו. אנחנו מאמינים שדרך הפורום אנחנו עוסקים גם בבניין הרוח בעם ישראל. אני מאמין שגם אחרי המלחמה, שתסתיים בטוב בעזרת ה', נמשיך את התפקיד בצורה כזו או אחרת", מעריך צביקה.

"הפסקתי להיות אידיוט שימושי"

היו לכם רגעי שבירה בדרך?

אפרת: "בגלל שצביקה בעיקר בחזית והוא מתראיין בתקשורת, האמירות היו מכוונות בעיקר נגדו. ספגנו הרבה, ובתור אשתו זה קשה לראות

צילום: פורום תקווה

"אנחנו מגיעים כל שבוע, ושינינו את השיח במסדרונות הכנסת". אנשי פורום תקווה בכנסת

צילום: מאיר אליפור

התחלה// נולד בעיר מנהיים בגרמניה בשנת 1932. בן הזקונים מתוך שניים.**אבא//** יצחק אריה ז"ל. בארץ עסק לפרנסתו בפרסום. "באותה תקופה הוא הלך מלקוח ללקוח כדי למסור מודעות לעיתונות". נפטר באופן פתאומי מהתקף לב בגיל 52, בשנת 1943, "אפילו לא לקחו אותו לבית חולים. לא היה מה לעשות איתו שם". בגיל 11 הפך ליתום מאב.**אמא//** מרים ז"ל. "לאחר פטירתו, המשיכה את עבודתו של אבא ופרנסה אותנו במאמצים גדולים מאוד. כשהיה על ערש דווי הוא ביקש שאנחנו נלמד, וזו הייתה בשבילה צוואה קדושה. היא עשתה כל מאמץ שנגמור תיכון". נפטרה בגיל 88, לפני 36 שנה.**סכנה באוויר//** "אמי רצתה לעלות ארצה כשהיטלר עלה לשלטון בשנת 1933. לאבי היה בית מסחר למוצרי מתכת והוא לא רצה לשמוע מזה. בשנת 1938, חודשיים לפני ליל הבדולח, אחד הלקוחות שלו ביטל את הפגישה איתו בגלל שהוא יהודי. אבא הגיע הביתה ואמר: 'זהו, עולים ארצה'".**עולים//** בתוך ימים ספורים עזבה המשפחה ועלתה ארצה. "אי אפשר היה להוציא כסף מגרמניה, כך שהייתה בעיה להשיג סרטיפיקטים. היו לי בהולנד שני דודים, והם הפקידו בשביל כל המשפחה 1,000 לירות שטרלינג בבנק בירושלים, סכום שווה ערך לחצי מיליון שקלים כיום. בדרך הזאת הצליחה כל המשפחה של אמי לצאת מאירופה הבורעת".**צנע//** בארץ חיכו להם שתי אחיות של האם. "הגענו לירושלים, שם הן התגוררו, אבל אחרי שלושה חודשים עברנו לתל אביב. זאת לא הייתה מדינת תל אביב כמו שהיא כיום, היו חיים רגילים בהחלט. אחרי שנה פרצה מלחמת העולם השנייה, וזה שינה את כל האווירה בעיר. המחירים עלו בצורה דרסטית והיה קשה להשיג מזון. המשפחה הסתדרה בקושי רב".**מכרזים בזאת//** בתור נער תל-אביבי הוא זוכר היטב את רגעי הכרזת המדינה. "עמדתי לפני המוזיאון בזמן הכרזת המדינה. כשראינו את בן גוריון והשרים יוצאים, הייתה התרגשות רבה". בתוך זמן קצר הצטרף לכוחות ההגנה של המדינה הצעירה. "הייתי חבר בגדנ"ע ושלחו אותנו לחוף הים, לשמור שלא תגענה סירות. הביאו לנו 'גרופים', שנוכל לטלף ולהתריע מפני הסכנה. בשלב מאוחר יותר נתנו לנו סטנים".**ספרא וסייפא//** למד בבית הספר היסודי 'מוריה' ובתיכון עירוני-דתי ב' שנקרא כיום צייטלין. לאחר סיום כיתה י"ב, שנתיים אחרי קום המדינה, התגייס לצה"ל למחזור השני של חטיבת הנח"ל. לאחר טירונות במחנה 80, נשלח לקיבוץ סעד כדי לתגבר משקי ספר. "בהתחלה עבדתי במשק חקלאי ולאחר מכן בהדרכת נוער. מפעם לפעם יצאנו גם לאימונים". לאחר השחרור מצה"ל הגיע לאוניברסיטה העברית בירושלים והתחיל ללמוד גאולוגיה, גאוגרפיה ומינרלוגיה. לפני הבחינה האחרונה והמסכמת, התחתן.**זיווג ראשון//** מיכל לבית גולדשמידט. עלתה ארצה מצרפת כשהייתה בת 19. "למדה שנתיים בסמינר בירושלים, במהלכן שלחו אותה לסייע בהוראה במושבים בנגב. בניגוד לבנות דתיות באותה תקופה, היא החליטה להתגייס לצה"ל. בעקבות הצורך שראתה בכך, ביקשה להשתבץ בתור מורה חיילת במושב הנגב. היא נשלחה להתגורר

אורי וירצבורגר

92

נשוי לתרצה ואב לארבעה

תושב ירושלים

לשעבר יושב ראש הוועד המנהל של המרכז האקדמי לב

דשנים'. אחרי עשר שנים התמניתי לתפקיד המנכ"ל. החברה מפיקה פוספט וחומצה זרחתית שמיועדים בעיקר לחקלאות".

רצוא ושוב// בתום שלוש שנים בתפקיד חזר לכי"ל, ואחרי תקופה שבה היה חבר בוועדת יובל נאמן שעסקה בתעלת הימים, קיבל את ניהול החברה הממשלתית שעסקה בנושא. יובל נאמן הגיש דו"ח והמליץ להקים חברה שתעסוק בתכנון ומחקר לאורך התווי מים התיכון לים המלח, דרך גוש קטיף. "אחר כך בדקנו אפשרות לעשות מעקף, צפונית לרצועת עזה. עסקתי בזה חמש שנים, ואחריהן חזרתי לכי"ל".

מתמלא באנרגיה// אחרי שנה קיבל טלפון מיובל נאמן, שהציע לו להפוך למנכ"ל משרד האנרגיה. שימש בתפקיד קרוב לשלוש שנים, עד לשנת 1992, במהלך עסק רבות באנרגיות חלופיות, בחברות שעסקו בחיפוש והפקת נפט, מינהל מחקר האדמה וכל המוסדות הכפופים לו. "הייתה עבודה בעקיפין של רכישת נפט ממקסיקו ומדינות שונות".

טויסט בעלילה// התחנה הבאה הייתה מפתיעה במיוחד: מנכ"ל בנק טפחות. "עד אז, כל הקריירה עסקתי בגאולוגיה וניהול גאולוגיה. שלוש שנים קודם לכן מינו אותי לחבר דירקטוריון של בנק טפחות. הייתי חבר ועדת אשראי. בשלב מסוים הוצע לי לקבל את תפקיד המנכ"ל. זאת הייתה התקופה של העלייה הגדולה מרוסיה. הקמנו קרן מיוחדת שסייעה בשיכון עולים, וכמובן עסקנו במשכנתאות בהיקף גדול. כ-30 אחוזים מהשוק היו שלנו". כיהן בתפקיד עד שנת 1998, בה יצא לפנסיה.

הצצה אקדמית// במקביל ליציאה

לפוצץ. באותו יום הפיצוץ 'לא תפס'. לאחר פינוי ערימה קטנה, התגלה חור של 60x60 סנטימטרים. כאשר זחלנו פנימה התגלתה לעינינו מערת נטיפים מדהימה. הרגשנו שאנו דורכים בארץ בראשית, מקום שרגל אדם לא דרכה בו מעולם. עברו עשר שנים עד שהמערה נפתחה לציבור הרחב".

נשאר בדרום// שימש כיועץ לחברת מכרות נחושת תמנע. "בשלב מסוים, המנכ"ל ביקש שאגיע לעבוד אצלם בתור מנהל טכני במשך שנה. נעניתי לבקשתו. אחרי ארבעה חודשים התמניתי למנהל תפעול. אחרי ארבעה חודשים נוספים, שר הפיתוח הגיע לבקר והציע להקים את חברת 'כימיקלים לישראל'. המנכ"ל הסכים, בתנאי שאקבל על עצמי את תפקיד המנכ"ל בחברה, ואכן הסכמתי ועסקתי בכך עד שנת 1976".

חוקר// כתוצאה ממחירי הנחושת בעולם והוצאות הייצור היקרות, הוחלט לסגור את מכרות נחושת תמנע. "היה משבר גדול באילת. יותר מאלף תושבים עבדו במקום שנסגר". משם המשיך כסמנכ"ל 'כימיקלים לישראל' שאחראי על מגוון פרויקטים. לאחר המהפך בשלטון בשנת 1977, נקרא אל הדגל מטעם משרד האנרגיה להקמת 'מינהל למחקר מדעי האדמה'. "מכיוון שלא רציתי לעבוד בשירות המדינה, מחברת כי"ל השאילו אותי לעבוד שם יומיים בשבוע".

אוצרות מהטבע// כשקיבל הצעה מכי"ל לנהל את 'רותם דשנים', פרש מניהול מכון המחקר שאותו הקים. "עוד קודם לכן, עמדתי בראש הצוות שמצא מרבץ פוספט ליד ערד, הרבה יותר טוב ממה שהיה ידוע. על בסיס הממצא הזה הוקמה 'רותם

בקיבוץ סעד וכך הכרנו". אחרי החתונה קבע הזוג הצעיר את ביתו בקיבוץ. לפני 21 שנה נפטרה, אחרי 47 שנות נישואים.

הנחת// ארבעה ילדים. יעל אנסבכר (66), רחל מאיר (63), אפרת מור יוסף (60) ויצחק אריה (58).

החצי השני// שנתיים אחרי פטירתה של מיכל, נישא בשנית לתרצה לבית שטרן. במשך שנים רבות הייתה מנהלת בית הספר 'דקלים' לילדים אוטיסטים בירושלים. "הכרתי אותה כבר כשהייתה בת חמש. בתקופת התיכון עבדתי כמשלוחן בחנות יינות והייתי מספק להם יין מדי שבוע. נשארנו בקשר הדוק במשך השנים, מיכל ותרצה היו חברות טובות. אחרי שמיכל נפטרה, נוצר קשר מחודש".

חוצב בסלע// בשנת 1961 התקבל לעבודה בחברת 'מחצבי ישראל'. "החברה עסקה בחיפוש מחצבים בארץ, כאשר לאחר כל הצלחה הוקמה חברת בת נפרדת ייעודית. יוצאת מן הכלל הייתה חברת הנחושת בתמנע שנשארה אצל חברת 'מחצבי ישראל'. לאחר כמה שנים, פורסם מכרז לניהול מחלקה למינרלוגיה במכון הגאולוגי. בהמלצת מנהל המכון קיבלתי את התפקיד, ועבדתי שם במשך עשר שנים. במסגרת המחלקה הענקנו שירותים לחברות ממשלתיות ופרטיות".

תגלית בראשית// במהלך עבודתו במכון הגאולוגי, התקשר אליו יום אחד מנהל מחצבות הר טוב, אלכס שנברג ז"ל, וביקש ממנו להגיע מיד למחצבה. "כאשר הגעתי למקום הוא סיפר לי ששיטת העבודה במחצבה היא לקדוח קידוחים, להכניס לתוכם חומר נפץ ולקראת סיום העבודה

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

ארועים עד 800 איש

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

מזל טוב למשפחות שבחרו לשמוח בנועל'ה:

משפחת פרינס ומשפחת ורד - 'קהילת יחדיו' בפתח תקווה
משפחת לייכטמן רבבה | משפחת מסיקה נתניה
משפחת כהן פתח תקווה | משפחת בושרי כפר זיתים

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא

להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

יוסף ארנפלד

yosefpr@gmail.com

במגרש הביתי

סדר היום מתחיל בחמש וחצי בבוקר.
"הולך לבית הכנסת לתפילת שחרית,
אוכל ארוחת בוקר וניגש למחשב. במהלך
היום שומע הרבה הרצאות בזום בשלל
נושאים".

"מפגשים משפחתיים, לימוד תורה,
שיעור קבוע, קריאת עיתונים ותפילות
בבית הכנסת".

"אני אנסי מוויקלי. בבר המצווה שלי לא
הצליחו ללמד אותי את המנגינות, אבל
הגעת רחוק".

חיים גבתי ז"ל, שר החקלאות והפיתוח
לשעבר, "האיש החכם ביותר שפגשתי
בימי חיי. כך התרשמתי ממנו". מעריך
מאוד את הרב אשר וייס שליט"א, "איש
בעל ידיעות אדירות. במשך שנים רבות
נסעתי לשיעור שהעביר בימי חמישי
בערב בשכונת רמות. לאחרונה עברתי
לשמוע אותו בזום. בנוסף לכך הלורד
הרב יונתן זקס זצ"ל היה אורח קבוע
בשולחן השבת שלנו".

"מלאכה
בראות".

"מלחמה מדאיגה אותי".

"מקווה להמשיך להיות בין הנותנים".

לפנסיה, התמנה ליושב ראש הוועד המנהל של המרכז
האקדמי לב. "בזמנו פרופ' לב ז"ל הוזמן אותי לקחת
חלק. במשך ארבעים שנה הייתי בחבר הנאמנים של
מכון לב. בשנת 2006 התמנתי ליושב ראש הוועד
המנהל, ומאז הייתי פעיל בו. ליוויתי את השלישייה
המנהלת: נשיא, מנכ"ל ורקטור. באותן שנים פיתחנו
את מכון טל לבנות, עד אז למדו במכון רק בנים, וכן
את מסלולי התואר השני".

דאגה מניין // בנוסף לשלל תפקידיו,
בשנים 1998-2009 היה יושב ראש חבר
הנאמנים לקרן לטיפול בחסויים. "במקום שעורכי
דין יעסקו באפטרופסות על חשבון כספי הירושה,
הוקמה עמותה על ידי האפטרופוס הכללי דאז,
עמרם בלום ז"ל, שתדאג לכל החסויים. מדובר
באלפים".

מתרגם // אחרי שיצא לפנסיה, עמל רבות
על תרגום ספר שנכתב על ידי ד"ר יצחק (יוליוס)
פרוים, סבה של רעייתו הראשונה מיכל, מגרמנית
לעברית. "הוא היה רופא בגרמניה וכתב ספר על
הרפואה במקרא ובתלמוד. הספר יצא לראשונה
לפני 111 שנה, בהשפעת המידע הרפואי באותם
ימים. בשלב מסוים, כשעבדתי רק 10 שעות ביום
במקום 15, התחלתי לתרגם אותו יחד עם אשתי.
לאחר הפסקה, בפנסיה חידשתי את העבודה על
תרגום הספר, המכיל יותר מאלף עמודים. זה לקח
15 שנה". לפני כתריסר שנים, בגיל שמונים, הוציא
ספר זיכרונות. "ניסיתי לתאר את מה שעברתי בימי
חיי".

אם זה לא היה המסלול // "כנראה
הייתי רופא. חלמתי על זה בתור ילד".

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

חדר הלידה הלאומי

שקל התינוק עד רמת הגרמים, איזה רופא מרדים ביצע את האפידורל הנכסף. אנו הנשים זוכרות כל פרט במהלך הלידה מפני שזאת החוויה המשמעותית ביותר בחיינו.

ספר נולד. אצל רוב הנשים התקופה של ההריונות והלידות היא חלק מרכזי בהווייתן, וכמה חשוב לעבור אותה בטוב, לחיות אותה במלוא עומקה ומשמעותה. והנה הגיעה המלחמה וחידדה את הצרכים בתקופה זו, והחלטתי לכתוב ספר על היריון ולידה.

הרעיון הזה מתבשל כבר יותר מעשרים שנה. בזמנו נפגשנו בעלי ואני עם ד"ר עמוס בר בבית ההוצאה של זמורה ביתן בתל אביב. ד"ר בר כתב והוציא ספר רבי-מכר על היריון ולידה, והוא רצה שאני אערוך את ספרו בצורה מותאמת לציבור הדתי בסגנון, בשפה ובתמונות. לבסוף ההוצאה החליטה שזה לא כלכלי, כי נודע להם שבציבור הדתי מעבירים ספרים מאחד לשני ומשום כך רוכשים פחות עותקים. העניין נדחה, וכתבתי ספרים רבים בנושאים אחרים. עד שהגיעה שעתו של הספר הנוכחי.

היה ברור לי שאני לא מעוניינת לכתוב ספר שמעביר מידע יבש. היום עם קליק על ד"ר גוגל המידע זמין לכול, וזה גם משעמם. היה לי חשוב להביא את הערך המוסף שלי כרופאה יראת שמיים ותיקה, וכך שילבתי בספר החדש 'את יולדת' סיפורים מהקליניקה ולצידם תובנות וטיפים רפואיים, הלכתיים ואישיים על הציר של היריון, לידה ומשכב הלידה. זה לא היה מתאפשר לולא השנים הארוכות של טיפול בנשים הרות ויולדות ומניקות, ואחרי פגישות אינספור במרפאה עם נשים שנמצאות בנקודה מסוימת על הציר הזה וזקוקות לעזרה, עצה, עידוד והכוונה. בין השורות אני מביאה את עצמי, כאישה שחווה לידה אחת או שתיים, עם תובנות ותחושות שאני משתפת בהן את הקוראות והופכת בכך, במידה מסוימת, את רשות היחיד שלי לרשות הרבים. התרגלתי לכך אחרי שנות הכתיבה הארוכות והמבורכות בטור זה.

בספר אני מעלה שאלות פיקנטיות, כמו מתי לספר להורים על ההיריון המתקדם - שאלה לכאורה בנאלית, אך יש לה השלכות ארוכות טווח במרקם המשפחתי העדין שבין הזוג הצעיר להוריו משני הצדדים. אני מפגישה את הקוראים עם וירוס ה-CMV החמקמק, ומשתפת בתובנות על רזי הסביבה התוך-רחמית והסימנים הראשונים לעובר במצוקה, על זירוז הלידה והניתוח הקיסרי. יש פרקים על לידות שקטות ועל לידות לאחר שכול, על חופשת הלידה ועל תפקיד האב בה, על ולדות גבוהה ועל דיכאון לאחר לידה, בסך הכול כשבעים פרקים של מסע ארוך. נראה לי שכמעט כל זוג צעיר (וגם לא) ימצא את עצמו בלא מעט פרקים מתוך הספר.

11 חודשי לידה. אז בקרוב יבליח מהדפוס פרי עטי מספר 11 וזה מרגש. במסע ללידת הספר היו צירים רבים, בלי הרדמה אפידורלית, אבל אני לא מתרגשת מזה. שנים רבות עבדתי בחדר לידה וקיבלתי אלפי לידות, אם לא יותר. זו דרכה של לידה. כך בלידה של ילד, כך בלידה של ספר, כך בלידה של אומה, וכך גם בלידה של גאולה. אנחנו נמצאים 11 חודשים על המשבר בחדר הלידה הלאומי, ומצפים לה. אין דרך חזרה. שרק תגיע. ●

איור: עדי דוד

כגינקולוגית קשה לי לא להזדהות עם הכאב שעוברות המון נשים בעקבות לידה שקטה. מהסטטיסטיקה הצרה שאני עשיתי, ולאחר עיון בתיקי האשפוז שעברו דרכי השנה, נדמה כי מספר הלידות השקטות עלה באופן ניכר בשנת תשפ"ד, ואין זה פלא

אובדן בערב תשעה באב. ברחוב ירמיהו 33 בירושלים, ממש סמוך לכניסה לעיר, עומד בניין רב קומות שהוקם בחסות ארגון 'יד שרה', והוא משמש כבית מלון מן המניין עם אגף שיקומי - והכול בטוב טעם. המקום מרהיב ביופיו ובעיצובו, יש בו בריכה טיפולית מחוממת, חדרי פיזיותרפיה, סאונה ואגף שיקומי שלם, לצד חדרי אוכל ולובי מפוארים וחדרים רחבי ידיים באבזור מודרני.

בתוך המלון הוקם לאחרונה גם בית החלמה לילדות של לידות שקטות, רעיון ייחודי שקדם עור וגידים ביוזמת עמותת 'ניצוצות ענבר'. 'יד שרה' הרימה את הכפפה, ומגיעות לשם לא מעט נשים שחוו את החוויה הקשה הזאת. המקום מציע לאישה וגם לזוג שחוו לידה שקטה אווירה רגועה, מפנקת ומעצימה, עם מרגוע פיזי וליווי רגשי. אני מנהלת את הצד הרפואי של בית המלון הזה, ומרגישה שזאת שליחות. כגינקולוגית קשה לי לא להזדהות עם הכאב שעוברות המון נשים בעקבות חוויה דומה. מהסטטיסטיקה הצרה שאני עשיתי, ולאחר עיון בתיקי האשפוז שעברו דרכי השנה, נדמה כי מספר הלידות השקטות עלה באופן ניכר בשנת תשפ"ד, ואין זה פלא.

ויש עוד סיבה שגורמת לי להזדהות עד כאב עם חוויית האובדן הזאת. בערב תשעה באב לפני 33 שנה (כמה סמלי) עבדתי במרפאת גאולה. אני מסיימת לבדוק את הנשים ההרות, ומתפנה סוף סוף לטפל באישה הרה נוספת, הלא היא אני, שתמיד תהיה בעדיפות אחרונה. מהבוקר לא הרגשתי את תנועות העובר, אבל הרי הייתי עסוקה בבדיקת נשים ובטיפול בהן. אני מנסה להניע את הבטן ההריונית שלי, וכשהעובר לא נענה אני מכינה לי כוס קפה עם המון סוכר כדי להעיר אותו, וגם נשכבת על המיטה הגינקולוגית ומסתובבת על צידי השמאלי ונשארת כך במשך כעשרים דקות. אין קול ואין עונה. בלית ברירה אני פותחת את חדר האולטרסאונד הנעול ומעבירה מתמר על הבטן שלי. לתדהמתי הגדולה אני רואה שלעובר אין תנועות גוף וגם חדרי הלב ללא פעימות. לא יכול להיות! אבל זה בדיוק מה שהיה. נסעתי מיד לשערי צדק, וכך בערב תשעה באב עברתי לידה שקטה שבה נולד עובר ממין זכר. עד היום אני זוכרת את גודש החלב שהגיע למחרת, כשאני כאובה גופנית ורגשית.

לשמור על הקרוקס נקיות. אבל לחדר הלידה יש צד הרבה יותר שמח. חדר הלידה במרכז הרפואי שערי צדק הוא כור מחצבתי, המקום שהיה בשבילי בית במשך שנים בימים ובלילות, הבאר ששתיתי ממנה ואני חבה לה רבות. תמיד תישמר בליבי פינה חמה לחדר הלידה ולאלו שעמדו בראשו. מהמיילדות למדתי המון, ובראשן במבי האגדית. הן אלו שהכשירו אותנו הרופאים לקבל לידות, כאשר במבי הקפידה שהטקס יהיה אלגנטי. היא אפילו הייתה בודקת את הקרוקס שלנו כדי לוודא שאין עליהן טיפת דם שהגיעה אליהן בטעות.

במחלקת היולדות של שערי צדק גם ילדתי את רוב ילדיי, כך שאת החוויות העוצמתיות ביותר עלי אדמות חוויתי שם, בקומה 7 (היום המחלקה בקומה 9). אני זוכרת כל פרט ופרט מכל לידה כאילו היה זה רק אתמול - באיזה חדר כל ילד נולד, באיזו שעה בדיוק, מי הייתה המיילדת (כולן נהדרות!), כמה

אצל תמי, מול הכרמל

בעיצומם של ימים קשים עם בשורות כואבות, ביקור בביתה של תמי והכנת ארוחת בריאות משותפת מכניסים הרבה אור, תקווה ואמונה בטוב שעוד יבוא

שלו - עדיין הטוב חזק יותר.

סוכרייה באמצע החיים

אנחנו נפגשות מעט מדי, כי המרחק הפיזי והחיים העמוסים אינם מאפשרים לנו להיפגש מספיק, אבל כשזה קורה זה מהדהד אצלי בלב המון זמן. הכי כיף לנו להכין ביחד ארוחת בריאות נפלאה כמו ששתינו הכי אוהבות בעולם. ללכת יחד לשוק, להעמיס את כל הירקות והפירות הכי יפים, עוד ביקור בחנות הטבע הסמוכה ובחנות תבלינים ומעדנים שרק במאמצי על תמי מצליחה לשחרר אותי ממנה, אחרי שלושה סיבובים של "רגע, בואי בעצם נקנה גם את זה".

אחר כך, במטבח הכפרי שלה, אנחנו פורסות את כל השלל ומתחילות לתכנן. תמי אחראית על הפלייליסט שיגרש לגמרי את הצער והעצבות, הכאב והפחד. המוזיקה שהיא בוחרת לנו עוזרת לרגליים קצת להתרומם, לחיוך הנצחי שלה להידבק גם אליי, להתעודד. היא מכינה לנו שייק פירות נפלא שילווה אותנו בזמן הבישולים, ואני קוצצת, חותכת, מקפידה,

הטור הזה נכתב ביום ראשון בבוקר, כשחדשות מרות ממלאות לי את המסך. הלב נשבר כל כך, כמה התפללנו עליהם, אך השם גזר אחרת... קשה לי, אני צריכה עכשיו לכתוב טור והמילים כבדות, עמוסות כאב. אבל למזלי הרב תמי מתקשרת, וכמו תמיד מצליחה להכניס קצת אור גם ברגעים כאלה. להגיד דיבורים מחיים של אמונה, להזכיר לי כמה כיף היה כשנפגשנו, והזיכרון של הביקור האחרון והארוחה המשותפת מעלים בי מיד חיוך.

כשנכנסים לבית של תמי מיד מתחילים לנשום אוויר אחר. קודם כול הנוף. תמי גרה על קצה ההר, ממש מול ואדי קסום, ומסביבה הר הכרמל, ים, עצים, נוף פתוח לכל כיוון והמון שמיים כחולים. רק המראה הזה מכניס לי מיד חמצן לכל תאי הגוף. פשוט חלום לגור מול נוף כזה ולתמי זאת המציאות היומיומית. ויש גם את תמי עצמה. אישה שכולה חיוך. הכול מצחיק אותה, בכל דבר היא רואה זווית אחרת. ברגעים הכי שחורים שלי אני מתקשרת אליה, כי היא תמיד תצליח להרגיע אותי, להזכיר לי שגם אם הרע צורח בקול הכי חזק

מערבבת. הכול צבעוני, הכול כיפי ועושה לי חשק להאמין בטוב. כשהריחות מתחילים למלא את המטבח והכלבה שלה מגיעה גם היא להתעניין במה שקורה, אנחנו יושבות לנו על שתי כורסאות מול החלון המהפנט שלה ומדברות ומדברות ומדברות. אחר כך גם אוכלות, מתפעלות כמה טעים יצא, ועוד קצת מדברות. בעצם עוד הרבה.

הביקור הזה הוא סוכרייה באמצע החיים, מטען רב עוצמה שממלא אותי בכל כך הרבה דברים טובים. אצלה אני מצליחה להחזיר את הכול למקום, להתמלא שוב בתקווה ובאמונה, לדעת שכל מה שקורה מגיע לנו מאבא אוהב, שהוא ולא אף אחד אחר מנהל את התמונה כולה. וגם כשכואב, גם כשיש רגעים שהכול נראה כל כך מייאש - באמת אין שום ייאוש בעולם כלל. באמת הטוב האמיתי שלנו ושל העם הזה גדל וצומח ללא הפסקה, ולמרות המחיר הכבד והקושי - אנחנו מתקרבים והולכים אל הגאולה. אצל תמי בבית אני יכולה להרגיש בחוש שהנה זה עומד אחר כותלנו, הנה, יחד עם השנה החדשה, זה בא. ●

סלס מנזו תאוילנדזי

כ-6 מנות

מנזו הכנה
30 דקות

דרגת קושי
קלה

התלבטתי מאוד מה לבחור מתוך הארוחה שהכנו, אבל בסוף הסלט ניצח בגדול. פירות המנגו הנפלאים שאפשר לקנות עכשיו מתחברים לסלט טעים בצורה לא רגילה. הירקות מתובלים בסגנון אסייתי והמתיקות החמצמצה של המנגו מתחברת אליהם בשלמות והופכת את הסלט הזה למנת בריאות מפנקת ונהדרת, שכיף להתחיל איתה יום מבורך או להגיש למרכז השולחן בשבת.

- לרועה:**
- 2 מנזו בשלם אך לא רכים מדי
 - 4 צדדים קלופים
 - 3 מלפפונים
 - כוס נבאטס אביס (נבאט' שזועית)
 - 3 שבצ'ולי בצל ירוק
 - חצי פלפולן צ'ילי אדום
 - 3 כפות בואטניס או אזובי קשיו קלויים
 - 2 כפות רוטב סויה
 - חצי כפית סילאן
 - מיץ מחצית לימון
 - 2 שיני שום כתושות
 - רבע כפית ז'נג'ר טרי, קלוף ומחזורר
 - 2 כפות מנזו מנזו
 - או מנזו רג'ל
 - כף מנזו

מכינים את הרוטב: מחממים את כל חומרי הרוטב בסיר או בפינג'ן דקה או שתיים, ומסירים מהאש.

פורסים את הגור לרצועות דקות ככל האפשר. חוצים את המלפפונים, מוציאים מעט מהגרעינים שבתוכם בעזרת כפית ופורסים לפרוסות דקות. קוצצים את הבצל הירוק והצ'ילי האדום לפרוסות.

מניחים בקערת הגשה את כל הירקות בצורה נאה. קולפים את המנגו וחוצים כל מנגו לחצי במקביל לגרעין. פורסים את המנגו לפרוסות דקות ומסדרים אותן כמו עיגול מעל הסלט. מפזרים מעל הכול בוטנים או אגוזי קשיו קצוצים. יוצקים את הרוטב מעל הסלט, משהים כ-10 דקות ומגישים.

NORTH
EMPIRE

ארץ כנען זה כאן

A SLICE OF HEAVEN

כנען

מצפה רמון

החל מ-2,590,000 ₪

*5291

050-8345072

canaan.house

בונים קהילה חזקה עם קוטג' ענק לכל המשפחה

להתעורר כל בוקר בקוטג' חלומי, לפתוח חלון וליהנות משמיים אינסופיים ופשוט להרגיש שהגעתם לגן עדן עלי אדמות.

הכירו את פרויקט כנען, שכונת קוטג'ים פרטית המעניקה לכם חווית מגורים יוצאת דופן במיקום הכי גבוה ומבוקש במצפה רמון... אם יש גן עדן הוא כאן.

פרויקט כנען מציע מגוון קוטג'ים בני שישה חדרים, בגדלים שבין 150 ל-190 מ"ר בנוי, בסטנדרט מלונאי מהגבוהים בארץ.

אכלוס
דצמבר
2024